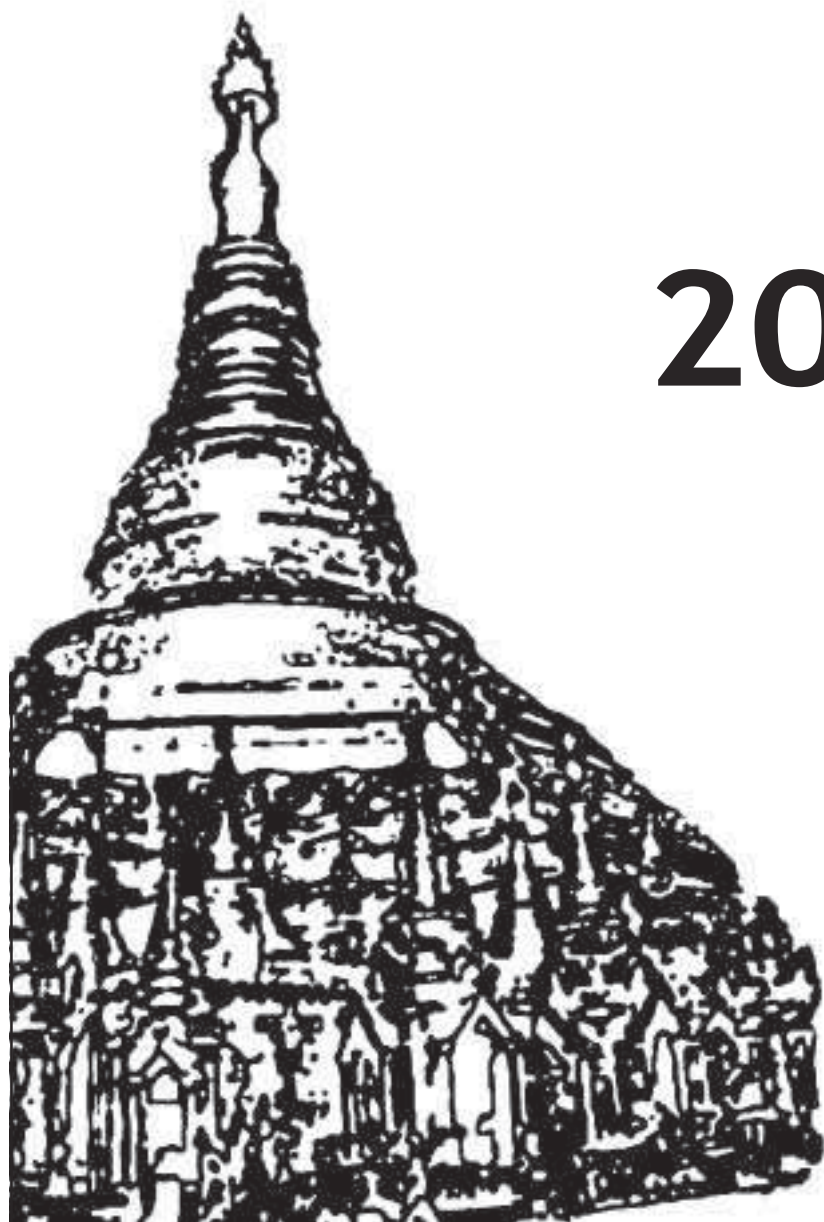

FOCUS ON BURMA

ZAOSTŘENO NA BARMU

2008

**Burma Center
Prague, o.p.s.**

■ ÚVOD

Vydáním této publikace se završí projekt Barmského centra Praha s názvem "Pohled do Barmy", který byl v roce 2008 finančně podpořen Ministerstvem zahraničních věcí České republiky.

Společným rysem všech článků je to, že se vyjadřují k současné situaci Barmánců, avšak tématické okruhy umožňují široce koncipovaný záběr pohledu, od širšího pohledu na Barmu jako součást mezinárodního společenství, až po detailní pohled na konkrétní životní podmínky Barmánců v Evropě a v České republice.

Tato publikace samozřejmě nemůže obsáhnout všechny aspekty těchto složitých otázek a pouze představuje omezenou škálu stanovisek zastoupených v barmském demokratickém hnutí, snaží se však o nový pohled na staré problémy a vybízí k bližšímu a kritickému pohledu na barmskou problematiku v evropském pojetí a přehodnocení jeho relevance. Zvláštní důraz je kladen na hlas a roli Barmánců, kterých se problematika přímo týká vzhledem k jejich původu a kteří musí být aktivní a nedílnou součástí jakéhokoli případného řešení situace v Barmě.

Doufáme, že tato sbírka esejí bude ku prospěchu věci.

Christoph Amthor

■ OBSAH

BARMA DNES

Ko Ko Thett

Barma-Myanmar: paradoxy a parametry 4

Ian Levely

Barma a její sousedi 10

BARMÁNCI V EVROPĚ

Christoph Amthor

**Občanská nečinnost versus mobilizace schopností k nastolení změn:
barmští přistěhovalci v Evropě** 18

Margot Pires

**Mezi kameny a mlaty:
Jaký je to pocit být barmským uprchlíkem v Evropě** 26

BARMÁNCI V ČECHÁCH

Dagmar Bečková

U Minn Latt Yekhaun – zakladatel barmanistiky v Československu 34

Sabe Amthor Soe

Integrace příchozích z Barmy v České republice 38

This publication concludes the project “Insight Burma,” which was implemented by the Burma Center Prague, a Czech non-profit organization, in 2008 with funds from the Czech Ministry of Foreign Affairs.

While all of the articles discuss the present situation of Burmese, the topical clusters zoom in from a broader view of Burma as part of the international community, to a more detailed view of the concrete conditions of Burmese life in Europe and the Czech Republic.

It is obvious that this volume cannot encompass all aspects of these complex issues and merely represents a limited scope of the views found in the Burmese democracy movement. This publication tries, however, to shed new light on old problems and encourages taking a closer and critical look at European branches of the Burma issue and to reassess their relevance. Particular emphasis is placed on the voice and role of Burmese, both as natively affected and as an active and integral part of any possible solution to the plight of Burma.

It is hoped this collection of essays will be helpful to this end.

Christoph Amthor

CONTENTS ■

BURMA TODAY

Ko Ko Thett	
Burma-Myanmar: Paradoxes and Parameters	5
Ian Lively	
Burma and its Neighbours	11

BURMESE IN EUROPE

Christoph Amthor	
Civic Immobility versus Empowerment for Change: Burmese Migrants in Europe	19
Margot Pires	
Between a Rock and a Hard Place: What Does it Feel Like to be a Burmese Refugee in Europe	27

BURMESE IN BOHEMIA

Dagmar Bečková	
U Minn Latt Yekhaun – Founder of Burmese Studies in Czechoslovakia	35
Sabe Amthor Soe	
Integration of Migrants from Burma in the Czech Republic	39

Barma-Myanmar: paradoxy a parametry¹

Ko Ko Thett

Klíčem k pochopení frustrujícího pomalého tempa demokratických reforem v mojí domovině, Barmě, je porozumění paradoxům barmské reality.

Fakt, že země je známá pod názvem Myanmar a zrovna tak pod názvem Barma je paradox. Já osobně tomu říkám “ústavní paradox”. Tento paradox má základ v rozporu mezi jednotným modelem ústavy, který favorizuje vláda, a federálním modelem ústavy, který preferuje opozice.

Od roku 1962 je Barma pod přímou i nepřímou vojenskou vládou. Na nátlak lidové opozice a pod tlakem volání po mezinárodní legitimitě si barmská vojenská vláda, Státní rada pro mír a rozvoj (SPDC), uvědomila, že současný status quo je neudržitelný. SPDC se potřebovala posunout vpřed a transformovat se v “normální stát”, vedený civilními politiky. A tak byla 20. května 2008 schválena v podvodném referendu jednotná ústava, která je extrémně příznivá pro vojenský režim, vše uprostřed tragédie způsobené cyklonem Nargis.

Na druhou stranu opozice v exilu hájí federalismus jako odpověď na trápení Barmy a připravila koncept “Ústavy Federální republiky barmské unie”.² Opoziční strana Národní liga pro demokracii (NLD), vedená Aun Schan Su Ťij, naléhala na SPDC k přehodnocení ústavy. Ale vzhledem k jejich politické bezmoci byl požadavek NLD odmítnut, stejně jako všechny ostatní požadavky v minulosti.

Ústavní paradox tak zůstává nevyřešen. Ačkoliv uvnitř Myanmaru mnoho rozčarovanych mladých členů NLD opustilo stranu v říjnu 2008, vyzývalo vedení strany k přípravě voleb v roce 2010, které budou vedeny podle systému SPDC.³

Druhý barmsko-myanmarický paradox je problém stability a demokracie. Všechny vlády si přejí ekonomickou a sociální stabilitu a ani SPDC není výjimkou. Vláda Myanmaru vytrvale tvrdí, že pouze silný a stabilní stát je zárukou příznivého prostředí pro demokratický přerod země. Pro opozici je demokracie nezbytný předpoklad pro mír, stabilitu a rozvoj země. Syntézy obou těchto přístupů dosud

nebylo dosaženo. Jiné paradoxy například jako přístup ke změnám, kdy SPDC věří ve změny seshora – dolů, oproti přístupu opozice ke změnám směrem zesponu – nahoru k demokratické přeměně, prosazování rekonsolidace oproti opozičnímu “smíření”. Všechny tyto paradoxy v politickém dialogu zůstávají nevyřešeny.⁴

Přístup mezinárodní komunity vůči Barmě - Myanmaru je paradoxem racionalismu a moralismu. Racionální přístup uznává zakořeněnou pozici vojenského režimu v Myanmarické politické kultuře. Zdůrazňuje důležitost dialogu a potřebu šlouchnutí barmských generálů k národnímu smíření angažováním se ve spolupráci s nimi. Na druhou stranu, “morální přístup” chce morálně a materiálně sankcionovat generály za porušování lidských práv a volá po změně režimu nebo “mezinárodní spravedlnost” i proti barmským generálům. Klíčovým slovem v racionálním přístupu je stabilita. Je preferován většinou akademických realistů a stratégů v Evropě, Číně a zemích ASEANu. Přes morálně spravedlivou “Společnou pozici k Barmě a Myanmaru” byly země EU – Německo, Itálie, Švédsko a do určité míry i Finsko ovlivněny racionálním přístupem.

Morální přístup zdůrazňuje “spravedlnost”. A ten vládne mezi komunitami barmských aktivistů a je hlavní direktivou Spojených států a Velké Británie, dvou nejhlasilějších kritiků Barmy. Postoj ČR je v souladu s přístupem USA a UK vůči Barmě. Vzhledem k tomu, že oba přístupy jsou protikladné, ani jeden z nich nepřinesl kýžené výsledky. Mezi těmito dvěma přístupy přežil vojenský stát Myanmar a utpení barmského lidu pokračuje.

Navíc k těmto paradoxům existuje několik důležitých determinantů k demokratickým reformám v Myanmaru. Jedním z nejvýznamnějších je geopolitická situace země. Říká se, že pouze 16 z 39 zemí v Asii je demokratických. Ani jeden z jihosijských sousedů Barmy není demokratický v plném smyslu slova. Dokonce i šampióni demokracie v jihovýchodní Asii jako Filipíny a Thajsko byli oťreseni

Burma-Myanmar: Paradoxes and Parameters¹

Ko Ko Thett

The key to understanding the frustratingly slow pace of democratic reforms in my homeland, Burma (Myanmar) is understanding its paradoxes and parameters. The fact that the country is known as Burma as well as Myanmar is a paradox. I call it a 'constitutional paradox', the clash of a unitary model of the constitution favoured by the state and a federal model called for by the opposition.

Since 1962, Burma has been under direct and indirect military rule. Under the pressure of popular opposition and the issue of the international legitimacy, the Myanmar military government, the 'State Peace and Development Council (SPDC)', was made aware that the status quo was not sustainable. The SPDC needed to move forward and transform the country into a 'normal state' ruled by civilian politicians. On 10 May 2008, a unitary constitution that is extremely favourable to the military regime was approved by a sham referendum in the midst of the Cyclone Nargis tragedy.

In contrast, the opposition in exile maintains that 'federalism' is the answer to all Burma's woes and have drafted 'The Constitution of the Federal Republic of the Union of Burma'.² The opposition party National League for Democracy (NLD), led by Aung San Suu Kyi, has urged the SPDC to revise the constitution but, without any political leverage, the NLD's demand, just like all other demands in the past, will be ignored by the SPDC. The constitutional paradox remains unresolved. Inside Myanmar, however, many disenchanted youth members of the NLD resigned from the party in October 2008 and called for the party leadership to prepare for the 2010 elections that will operate within the SPDC's constitutional framework.³

The second paradox of Burma-Myanmar is that of 'stability-democracy'. All governments desire stability – economic or social – and the SPDC is no exception. The Myanmar government has consistently argued that only a strong, stable state will ensure an environment conducive to democratic transition in the country. For the opposition, democracy is a prerequisite for peace, stability and development of the country. A synthesis has not yet been achieved. The other paradoxes such as the SPDC's top-down versus the opposition's bottom-up change in terms of democratic transition, the SPDC's

'reconsolidation' versus the opposition's 'reconciliation' in terms of political dialogue also remain unresolved.⁴

The international community's approach to Burma-Myanmar is a paradox of rationalism and moralism. The 'rational approach' acknowledges the entrenched position of the military regime in Myanmar political culture. It stresses the importance of dialogue and the need to nudge Burmese generals towards national reconciliation by engaging or 'collaborating' with them. The 'moral approach', on the other hand, morally and materially sanctions the generals for their human rights violations and calls for 'regime change' or 'international justice' against the Myanmar generals. The keyword in the rational approach is 'stability.' It is favoured by most Burma academic realists and strategists, and policy makers in Europe, China, and ASEAN countries. In the EU, despite the morally righteous 'Common Position on Myanmar/Burma', Germany, Italy, Sweden, and to some extent Finland, have been influenced by the rational approach. The moral approach stresses 'justice.' It holds sway among Burmese activist communities and has been a staple foreign policy guideline of the US and the UK, the two most vocal critics of the Myanmar regime. The Czech Republic can be seen on the coattails of the US and the UK in its moral approach towards Burma-Myanmar. Since the two approaches are contradictory, both have failed to produce desirable results. It is within these two major approaches that the military state of Myanmar has survived and the suffering of the Burmese people has continued.

In addition to the paradoxes, there are several parameters to democratic reforms in Myanmar. One of the most significant parameters is the country's geopolitics. It is said that only 16 out of 39 countries in Asia are 'democratic'. None of Burma's Southeast Asian neighbours are truly democratic. Even the champions of democracy in Southeast Asia, the Philippines and Thailand have been daunted by their own numerous democratic deficits and crises over the past decades. China-style reforms, opening up economies while keeping a tight lid on the social and political spheres, have been emulated by communist regimes in Vietnam and Laos. The tiny city state of Singapore seems to prove that demo-

mnoha vlastními deficity a krizemi v posledních desetiletích. Čínský styl reformem – otevírání ekonomiky a zároveň udržování těsné pokličky na společenské a politické sféře byl napodobován režimy ve Vietnamu a Laosu. Maličký městský stát Singapur je důkazem toho, že demokratické reformy nejsou nezbytné pro ekonomický růst. Vůdci SPDC, inspirováni představou o “Asijských hodnotách” a “vedené demokracii”, která je obhajována mocnými v jihovýchodní Asii jednoduše následují tyto regionální trendy.

Je zjevné, že největší překážkou pro demokracii v Myanmaru je vojenský režim sám. Proto je důležité porozumět, proč tato izolovaná vojenská instituce vydržela tak dlouho v barmské politické kultuře. V září 1988, kdy tento vojenský režim převzal moc, museli barmští generálové prodat část barmské ambasády v Tokyu, aby získali peníze. Tehdy si totiž generálové nebyli jisti, zda jsou schopni udržet kontrolu v zemi. V roce 2007 SPDC prohlásila, že vlastní rezervu 763 milionů amerických dolarů ve zlatě. Velikost “tatmadaw”, armády Myanmaru, ke konci 80. let byla 180 000 vojáků. V 90. letech se zvětšila na 300 000, kdy 40 procent příjmu země bylo vyhrazeno na obranu.⁵ Jak vyzdvihl Gustaaf Houtman, vojenský režim dnes má “vůli i prostředky zůstat u moci”. “Tatmadaw”, která vznikla z nutnosti během barmského anti-koloniálního boje, je obzvláště hrdá na svoje úspěchy. Během barmské post-koloniální historie „tatmadaw“ porazila všechny svoje protivníky, včetně invaze Kuomintangu podporované CIA a komunistické povstání během občanské války v letech 1948-1962.⁶ Tatmadaw odolalo také celonárodnímu povstání v roce 1988 a odmítlo uzнат volební vítězství NLD v roce 1990. Nedávno pře-

konalo Šafránovou revoluci v roce 2007 a cyklón Nargis v květnu 2008.

A co moc lidu nebo barevné revoluce? Neexistuje žádný precedens úspěšného povstání lidu v Barmě - Myanmaru. Státní represe od šafránové revoluce v září 2007 napovídají, že pravděpodobnost dalšího masového povstání je menší než kdykoliv předtím. Odpověď státu na šafránovou revoluci potvrdila, že SPDC nebude šetřit jakékoliv prostředky pro udržení pořádku v zemi. Naprostá odhodlanost státu udržet si moc znamená, že masové lidové povstání nemůže pomoci k demokratickým změnám v Myanmaru. Přesto barmští opoziční vůdci žijící v exilu (většina z nich se účastnila celonárodního povstání v roce 1988) doufají v další masové povstání, které by svrhlo režim jednou provždy. Je dost dobře možné, že jsou mimo opravdovou realitu, ale jsou to jejich následovníci žijící v Barmě, kteří musí čelit následkům jejich návrhů, projektů a bláhových snů.

Dalším důležitým parametrem demokracie v Barmě - Myanmaru je jeho sociální a politická kultura. Podobně jako v Africe, Myanmarské politické vedení je často dědičné. Někdy je barmský politický boj vnímán jako feudální nebo dynastický boj prominentních rodin. Barmští učenci jako například Kyaw Thet a Maung Maung Gyi intenzivně píší o společensko-politických kořenech barmského autoritářství.⁷ Kult následovnictví v Myanmaru není třeba prosazovat politickými vůdci, lidé to dělají sami o své vlastní vůli. Znaky autoritářství jako klientelismus, podlézavost a přísná hierarchie v organizační struktuře jsou přebujelé ve většině barmských organizací a stranách, které mluví ve jménu demokracie, o vojenských institucích nemluvě. To ovšem neznamená, že si Barmánci nezaslouží

◀ Ruins of a house after Burmese army raid in Thandaung Township, 2006.

◀ Ruiny domu po přepadení barmskou armádou v oblasti Thandaung, 2006.

Photo/Foto:
Free Burma Rangers

cratic reforms are not really essential for economic growth. The SPDC leaders, inspired by the notion of 'Asian values' and 'guided democracy' advocated by the strongmen of Southeast Asia, are simply following these regional trends.

It may be stating the obvious that the biggest obstacle to democracy in Myanmar is the military regime itself. Yet it is important to understand why this isolated military institution has endured for so long in Burmese political culture. In September 1988, as the military regime came into power, the generals had to sell a part of the Burmese embassy in Tokyo to earn foreign exchange. The generals then were uncertain of their ability to control the country. By 2007, the SPDC is said to have USD 763 million worth of foreign exchange reserve and gold. The size of the tatmadaw, the armed forces of Myanmar, in the late 1980s was 180,000. In the 1990s, it increased to 300,000, while 40 percent of the country's income was earmarked for defence.⁵ As Gustaaf Houtman points out, the military regime now has 'the will as well as the means' to remain in power. The tatmadaw, which was born out of necessity of the Burmese anti-colonial nationalist struggle, is particularly proud of its 'achievements.' Throughout Burma's post-colonial history, the tatmadaw has defeated all rivals, including the CIA-backed Kuomintang invasion and communist insurgencies during the post-independence civil war era (1948-1962).⁶ It survived the 1988 nationwide uprising, and refused to honour the election victory of the NLD in 1990. More recently it survived the Saffron Revolution of 2007, and weathered Cyclone Nargis in May 2008.

What of people power movements or colour revolutions? There is no precedent of a successful people power movement in Burma-Myanmar. State repression since the 'Saffron Revolution' in September 2007 means that the likelihood of another mass protest is smaller than ever. The state response to the Saffron Revolution has also confirmed that the SPDC will not spare any efforts in maintaining order in the country. Sheer determination of the state to remain in power means that a democratic outcome in Myanmar cannot be ascertained in the event of a mass social movement. Yet the Burmese opposition leaders in exile, most of whom emerged during the 1988 nationwide uprising, hope for another mass protest that would overthrow the regime once and for all. While they may be out of touch with reality, it is their followers who are inside Burma who have to face the consequences of their leaders' project proposals and pipe dreams.

Another significant parameter of democracy in Burma-Myanmar is its social and political culture. Like in Africa, Myanmar political leadership is often

patrimonial. Sometimes the Burmese political struggle is seen as the feudal or dynastic struggle of the prominent families. Burmese scholars such as Kyaw Thet and Maung Maung Gyi have written widely on the socio-political roots of Burmese authoritarianism.⁷ In Myanmar the cult following needs not be promoted by political leaders — people will do it themselves of their own free will. The traits of authoritarianism, such as clientelism, servility, and strict hierarchy in organizational structure, are rampant in most Burmese organizations and parties that speak in the name of democracy, let alone in military institutions. This is not to say the Myanmar people do not deserve democracy for their cultural exceptionalism. Rather, I would argue that the awareness of Myanmar culture will be very relevant for any consideration of democratic reforms in the country.

Yet the Burma-Myanmar problem is more than simply its current political impasse between the SPDC and the NLD. Like in many African countries, Myanmar's problem stemmed from the state's failure to cope with its ethnic diversity. The British did not make Burma a cohesive nation state during their occupation (1885-1948). On the contrary, as in most colonized countries, Burma's ethnic divisions were exploited and exacerbated by the colonizer. Thus in post-colonial Burma the tatmadaw's coercive means to unify the country have been the major cause of its civil war and its continuing human rights violations, and constitutional paradox as mentioned. The unresolved ethnic issue, ethnic and indigenous people's rights to self-determination and to resources, remains the biggest obstacle to democracy in Myanmar. Only solutions that are acceptable to all parties concerned, the incumbent military regime, and the ethnic groups as well as Burma's numerous opposition groups will provide a peaceful and permanent answer to Burma-Myanmar problem. To date, we have not yet come within reach of such a solution. As Burma scholars commonly see it, there is no quick fix for the country. It will take a 'long-term commitment and patience' for those who truly care about democracy in Burma-Myanmar.

Notes

¹ The author is working on a book of the same title. In the spirit of reconciliation, both Burma, favoured by the Burmese opposition, and Myanmar, the official name of the country, are used in this essay.

² See 'The Constitution of the Federal Republic of the Union of Burma (First Draft)' by Federal Constitution Drafting and Coordinating Committee (FCDCC) March 2007

demokracii kvůli své kultuře. Raději bych polemizoval s barmským povědomím kultury, která bude velmi relevantní pro demokratické změny v zemi.

Přesto problém Barma - Myanmar je více než současná slepá politická ulička mezi SPDC a NLD. Podobně jako v mnoha afrických zemích problém pramení z neschopnosti státu vypořádat se s etnickou diverzitou země. Britové během jejich okupace v letech 1885 - 1948 neudělali Barmu soudržným národním státem. Právě naopak, podobně jako ve většině kolonizovaných zemích byly etnické rozdíly v Barmě využívány a zjiřřovány kolonizátory. Proto v post-koloniální Barmě donucovací prostředky „tatmandaw“ k jednotě země byly hlavním důvodem občanské války a dosud pokračujícího porušování lidských práv a ústavních paradoxů, jak již bylo zmíněno výše. Nevyřešená otázka etnik, práv etnických skupin a domorodých obyvatel na sebeurčení a zdroje, zůstává největší překážkou k demokracii v Myanmaru. Pouze řešení, které bude akceptovatelné pro všechny strany, vojenský režim a etnické skupiny, stejně tak jako mnohé barmské opoziční skupiny je cestou k mírovému a stálému řešení problému Barma - Myanmar. Dodnes jsme se ani nepřiblížili k takovému řešení. Barmští učenci se domnívají, že neexistuje žádné rychlé řešení pro problémy země. Právě naopak, řešení bude vyžadovat dlouhodobou oddanost a trpělivost těch, kterým doopravdy leží na srdci demokracie v Barmě - Myanmaru.

Poznámky

¹ Autor pracuje na knize stejného názvu. V duchu smíření, oba názvy, jak Barma (favorizovaná opozice) a Myanmar (oficiální jméno země) jsou používány v této esaji.

² „Ústava Federálního barmského svazu“ (první koncept), napsaná Federálním Ústavním kon-

cepčním a koordinačním komitétem (FCDCC) v březnu 2007

³ “Bývalí mladí členové naléhají na NLD, aby se připravila na rok 2010. http://www.irrawaddy.org/article.php?art_id=14468 (23.10.2008)

⁴ Rád bych vyjádřil svou vděčnost U Harn Yawngwe v Helsinském barmském semináři (červen 2008) za jeho porozumnění.

⁵ Yin-Hlaing, Kyaw (2008:67-107) v Myanmar/Burma: Challenges and Perspectives (Institute for Security and Development Policy, Stockholm)

⁶ Mary P Callahan's 'Making Enemies: War and State Building in Burma (Singapore University Press 2004)' pojednává vyčerpávajícím způsobem o historii a boji tatmadaw.

⁷ Burmese Political Values: The Socio-political Roots of Authoritarianism (Newyork Praeger 1983) od Maung Maung Gyi a Continuity in Burma (The Atlantic February 1958) od U Kyaw Thet

Autor

Ko Ko Thett se narodil v Rangúnu (Yangonu) v roce 1972. Své studium na Rangúnském institutu technologií musel přerušit po své účasti v studentském povstání v prosinci 1996 jako vůdce studentů. Opustil Barmu po vydání zatykače na něj v červenci 1997. V Bangkoku pracoval pro barmský program v Jesuit Refugee Service - Asia Pacific do doby svého přesídlení do Finska v prosinci 2000. Založil skupinu Pomoc uprchlíkům v Thajsku (ART), která pomáhala barmským žadatelům o azyl v Bangkoku od roku 1998 do 2000. Jako nezávislý badatel vyučuje, píše a komentuje o Barmě od roku 1999. Současně se zabývá studiem míru a konfliktu na helsinské univerzitě od 2002 a stále “sní” svůj sen o návratu.

Barma

Státní zřízení: vojenská diktatura

Hlava státu, předseda SPDC: generál Than Šwe

Předseda vlády: generál Thein Sein

Rozloha: 678 000 km²

Sousedí: Bangladéš, Indie, Čína, Laos, Thajsko

Počet obyvatel: 55 390 000 (odhad, 2006)

Měna: kyat

³ See 'Former Youth Members Urge NLD to Prepare for 2010 at http://www.irrawaddy.org/article.php?art_id=14468 (accessed on 23.10.2008)

⁴ I am grateful to U Harn Yawngwe at the Helsinki Burma Seminar (June 2008) for this insight.

⁵ See Yin-Hlaing, Kyaw (2008:67-107) in *Myanmar/Burma: Challenges and Perspectives* (Institute for Security and Development Policy, Stockholm)

⁶ Mary P Callahan's '*Making Enemies: War and State Building in Burma* (Singapore University Press 2004)' provides a comprehensive account of the history and struggles of the tatmadaw.

⁷ See *Burmese Political Values: The Socio-political Roots of Authoritarianism* (Newyork Praeger 1983) by Maung Maung Gyi and *Continuity in Burma* (The Atlantic February 1958) by U Kyaw Thet.

Author

Ko Ko Thett was born in Rangoon (Yangon) in 1972. His studies at Rangoon Institute of Technology were cut short following his involvement as a leader in the December 1996 student uprising. He left Burma after a spell of detention in July 1997. In Bangkok, he worked for Burma Programme at Jesuit Refugee Service-Asia Pacific until his resettlement in Finland in December 2000. He also set up Aid for Refugees in Thailand (ART) which helped Burmese asylum seekers in Bangkok from 1998 to 2000. As an independent researcher Ko Ko Thett has taught, written and commented extensively on Burma since 1999. At the same time he has been reading peace and conflict studies at the University of Helsinki since 2002, while keeping his 'dream of return' alive.

*Internally Displaced Persons
(IDPs) in Eastern Burma,
2007. ▶*

*Vnitřně přesídlované osoby
(IDP) ve východní Barmě,
2007. ▶*

*Photo/Foto: Free Burma
Rangers*

Burma

Government: Military Junta

Head of State, Chairman of the SPDC: Sr. Gen. Than Shwe

Prime Minister: Gen. Thein Sein

Area: 678,000 km², 261,000 sq mi

Neighbors: Bangladesh, India, China, Laos, Thailand

Population: 55,390,000 (estimate for 2006)

Currency: Kyat

Barma a její sousedi

Ian Levely

Protože se Evropa a Severní Amerika stále více distancují od barmského státu kvůli porušování lidských práv vojenskou juntou, tedy Státní radou pro mír a rozvoj (SPDC), vztahy s regionálními hráči nabývají na důležitosti. Státy, které s Barmou sousedí, mají svůj zájem na barmské bezpečnostní situaci, jelikož jakákoli nestabilita se může rozšířit na jejich území. Tento fakt, společně s rozsáhlým přírodním bohatstvím Barmy, je zřejmě hlavním důvodem, proč jsou tyto země v regionu daleko náchylnější k tomu, aby se zapletly s režimem více než zbytek mezinárodního společenství. Tato část se bude hlouběji zabývat prodejem zbraní do Barmy a vztahy země s ostatními členy Sdružení národů jihovýchodní Asie (ASEAN) - Indií a Čínou. Tyto ekonomické a diplomatické vazby souvisejí s nekončícími domácími problémy, jejichž původcem je samotný režim. Pro porozumění a možná řešení dopadů ekonomické a politické situace v regionu je důležité znát kořeny těchto problémů.

Obchod a investice v Barmě

Jelikož doslova všechno v Barmě se neobejde bez vládní účasti, ekonomické procesy jsou nepřehledné a poznamenané masivním a neustálým porušováním lidských práv, proti kterému SPDC dosud smysluplně nezasáhla. Investice v Barmě zásobují režim penězi, kterými si kupují své příznivce a platí armádu, čímž si udržují kontrolu nad obyvatelstvem a bojují s povstaleckými skupinami.

Země, které se rozhodnou pokračovat v obchodu a v diplomatických stycích s vojenskou vládou, většinou ospravedlňují svůj přístup tím, že režim „konstruktivně angažují“. Jednotlivé společnosti omlouvají svůj obchod a investice v Barmě stejným způsobem a argumentují, že mohou situaci zlepšit právě spoluprací se SPDC.

Kritici ale upozorňují na to, že existují jen nepatrné, pokud vůbec nějaké, hmatatelné úspěchy, které by bylo možné přičítat spolupráci s juntou. Britská petrolejářská společnost Premier je příkladem firmy, která se opravdu pokusila vyhnout zneužití režimem v oblastech její činnosti. Premier založil lidskoprávní workshopy určené vojenské vládě a úředníkům. V roce 2002 se ale společnost přesto raději stáhla právě kvůli obavám z porušování lidských práv ve spojitosti s její činností v zemi.¹ Kritici namítají, že celý koncept „konstruktivní angažovanosti“ je jednoduše výmluvou k získání přístupu k přírodním zdrojům Barmy. Argument v žádném případě

nezachránil mnoho západních firem před negativním PR a dokonce ani před právními problémy v jejich domovských zemích kvůli jejich činnosti v Barmě.²

V květnu 1997, jen měsíc před přijetím Barmy do ASEANu, nařídily Spojené státy zákaz jakýchkoliv nových investic v zemi, ačkoli společnosti, které již v Barmě působily, zejména Chevron, mohly pokračovat. V Evropské unii neexistuje jednotný zákaz těchto investic – Total je tím nejvhodnějším příkladem velké evropské firmy, která v Barmě zůstala.

Během devadesátých let se mnoho západních firem z Barmy stáhlo kvůli obavám z porušování lidských práv. Ale společnosti z regionu tuto díru na trhu rychle zaplnily. V roce 2006 už čtyři z pěti největších investorů v Barmě pocházeli z asijských zemí, se Singapurem na špici, následovaným Velkou Británií, Thajskem, Malajsií a Hong Kongem.³ Například pobřežní naleziště zemního plynu Yetagun bylo původně spravované americkou korporací Texaco, která předala vlastnictví Premier Oil. Když se Premier stáhla, prodala svůj podíl na projektu malajskému ropnému gigantu Petronas, který na něm spolupracuje s japonským Nippon-Mitsubishi Oil a vládou kontrolovaným Myanmar Oil and Gas Enterprise.⁴

Do nových projektů, jako je třeba podmořský vrt na ropných polích Shwe, jsou zapojeni Chevron a Total a také velká řada korporací z Asie. Národní vlády Číny, Indie, Japonska, Malajsie, Ruska, Jižní Koreje a Thajska vlastní nebo spoluvlastní společnosti operující v barmském plynovém a ropném sektoru.⁵ Energetický sektor je největším zdrojem příjmů pro vojenský režim, přičemž export zemního plynu dosáhl v roce 2006 poloviny celkového exportu země. Thajsko, jako největší zákazník, zaplatilo například 2,16 miliard amerických dolarů.⁶

Bezpečnost v regionu

SPDC zcela zjevně nemá podporu vlastního obyvatelstva. To, společně s probíhajícími občanskými konflikty v několika regionech, znamená, že armádě zbývají k udržení moci jen zbraně a peníze. Jak EU, tak USA uvalily embargo na dovoz zbraní do Barmy, a proto se junta obrátila v tomto ohledu na asijské vlády.

Jeden příklad za všechny: Amnesty International ve spolupráci se skupinou evropských neziskových organizací zveřejnila zprávu, která do detailu popisovala, jak by plánovaný prodej vysoce vy-

Burma and its Neighbours

Ian Levely

As Europe and North America have increasingly distanced themselves from the Burmese state on account of human rights violations committed by the military junta, the State Peace and Development Council (SPDC), the country's dealings with regional actors have become increasingly significant. Those states sharing borders with Burma have a stake in the country's security, as instability spills over into their territory. This, along with the Burma's vast natural-resource wealth, has perhaps caused countries in the region to be more willing to engage the regime than has the international community on the whole. This section will examine investment in and arm sales to Burma and the country's relationship with its fellow members of the Association of South-East Asian Nations (ASEAN), India and China. These economic and diplomatic ties are intrinsically tied to the ongoing domestic problems that the regime poses to its own people and the world. The effects of the economic and political situation in the region is essential in understanding the roots of this problem – and potential solutions.

Trade and Investment in Burma

As with virtually everything involving the government in Burma, economic dealings are opaque and coloured by the massive and ongoing human rights violation that the SPDC continually fails to meaningfully address. Investments in Burma provide the regime with the money they need to buy off their supporters and pay the army to maintain control of the population and fight rebel groups.

Considering this, those countries that choose to continue to do business and keep diplomatic ties with the military government usually justify their approach as constituting "constructive engagement." Individual companies have justified doing business and investing in Burma the same way, arguing that they can improve the situation by working with the SPDC.

Critics point out that there have been few, if any, tangible successes that can be attributed to engaging the junta. The British oil company Premier is one example of a company that arguably made a real attempt at avoiding abuses by the military on account of their operations. Premier set up human-rights workshops for the military government and administrators, but in 2002 the company withdrew due to concerns over human rights violations in connection with their operations despite these work-

shops.¹ Skeptics contend that the whole notion of "constructive engagement" is simply an excuse to get access to Burma's natural resources. The argument has not, in any case, saved many Western firms from PR and even legal problems at home as a result of their actions in Burma.²

In May 1997, just a month before Burma was admitted into ASEAN, the US enacted a ban on all new investments in the country, although companies already operating in the country – most notably Chevron – were allowed to stay. There is no EU-wide ban on such investment – Total is the best example of a high-profile European company that remains.

During the 1990's, many Western companies withdrew from Burma due to concerns over human rights, but companies from the region have stepped in to fill the void. By 2006, four of the top five investors in Burma were Asian countries, with Singapore at the top of the list, followed by the UK, Thailand, Malaysia and Hong Kong³. For example, the Yetagun on-shore gas field was originally operated by the American corporation Texaco, which passed on ownership to Premier Oil. When Premier withdrew, it sold its shares in the project to the Malaysian oil giant, Petronas, which now operates the field in a partnership with Nippon-Mitsubishi Oil of Japan and the SPDC-controlled Myanmar Oil and Gas Enterprise.⁴

New projects such as the offshore drilling project in the Shwe gas fields include Chevron and Total, as well as multiple corporations from Asia. The National governments of China, India, Japan, Malaysia, Russia, South Korea and Thailand own or partially own companies that operate in Burma's gas and oil sector.⁵ The energy sector is the military regimes biggest source of revenue, with gas exports accounting for fully half of the country's exports in 2006 – Thailand, the biggest customer, alone paid \$2.16 billion.⁶

Regional Security

The SPDC clearly does not enjoy the support of its people. This, combined with ongoing civil wars in several regions, means that the military is reliant on guns, as well as money, to stay in power. Both the US and EU have arms embargoes on the country, and the junta has therefore looked to Asian governments to this end as well.

In one telling example, Amnesty International, in cooperation with a group of European NGO's, re-

vinutých lehkých helikoptér z Indie znamenal ve skutečnosti to, že by se do rukou barmské armády dostaly evropské zbraně, jelikož helikoptéra nese mnoho součástek vyrobených v evropských zemích.⁷ Indie obhajuje svou podporu SPDC vlastními bezpečnostními zájmy, zejména kvůli separatistickým skupinám, které překračují hranici Barmy, aby v ní cvičily útok v Indii.⁸ Druhým hlavním dodavatelem zbraní pro juntou je Čína a dalšími jsou Rusko a Severní a Jižní Korea.⁹

Dalším bezpečnostním rizikem, které Barma pro své sousedy představuje, je obchod s drogami v takzvaném „Zlatém trojúhelníku“, který tvoří Barma, Laos a Thajsko. To kromě rozšíření drogových závislostí, které způsobily na čínsko-barmské hranici vzrůst nákazy HIV, také rozbouralo konflikt v oblasti. Obavy z vazeb SPDC s ozbrojenci zapojenými do obchodu s drogami a také obavy ze situace chudých pěstitelů opia, kteří při pěstování nekontroverzních plodin jako jsou cukrová třtina nebo kávovníky vydělají jen třetinu toho, co získají z opia, odradilo některé země, například Velkou Británii, od toho, aby důrazně zasáhly.¹⁰ Čína nicméně v posledních letech vyvinula na SPDC tlak, aby s problémem začala něco dělat, a některá maková pole byla vyměněna za kaučukové plantáže s čínskými vazbami. Zatímco ale obchod s drogami není něco, co by bylo postrádáno, tyto plantáže představují riziko pro životní prostředí a často místním obyvatelům nepřináší žádný prospěch.¹¹

Daleko větší podíl na snížení pěstování opia mají ozbrojení rebelové v oblasti, kteří kdysi z obchodu s drogami profitovali. Armáda státu Shan je jednou ze skupin, která vedla snahu o likvidaci opia. Změna taktiky přišla v době, kdy skupina zjistila, že vládní představitelé společně s provládními ozbrojenci ze zisků z drog financovali nákup zbraní a útoky proti nim.¹²

Pokles také odráží přeorientování se na produkci metamfetaminu.¹³ Thajsko čelilo podobným obavám z drog přicházejících přes hranice s Barmou, a proto se zapojilo do boje proti pašerákům v rámci brutální války proti drogám.¹⁴ Mnoho povstaleckých skupin, z nichž některé jsou financovány z obchodu s drogami, občas překročí hranici s Thajskem. To platí jak pro povstalce bojující proti juntě, tak pro pověřené skupiny spolené s centrální armádou.

Neochota barmské vlády skončit s obchodem s drogami a se spoluprací s vojenskými skupinami, které při pronásledování povstalců překračují hranice, bylo předmětem mnoha sporů mezi těmito dvěma zeměmi.¹⁵

ASEAN

Na konci 90. let, kdy probíhaly rozhovory o rozšíření ASEANu, existovala naděje, že problém

s drogami, tak jako problémy s bezpečností a uprchlíky, by mohl být vyřešen lehce pomocí lepších vztahů a zvýšeného diplomatického úsilí. ASEAN byl založen jako ekonomický klub při zachování principu nevměšování a respektu k národní suverenitě. Zdálo by se, že toto pravidlo nebude lehce zneužito pro princip „konstruktivní angažovanosti“. Nicméně na vrcholu růstu jihoasijského hospodářství vznikl dojem, že asijský model rozvoje a asijské hodnoty by mohly být těmi nejefektivnějšími k nastartování ekonomického a politického růstu. Zatímco koncept asijských hodnot – tedy, že prosazování spolupráce, pořádku a harmonie je nadřazeno osobní svobodě, konkurenci a pluralismu – neobsahuje brutalitu praktikovanou barmskou armádou, některé země ASEANu, zejména Singapur a Indonésie, se snažily uhladit kritiku nedemokratických zemí.¹⁶ Argumentovali, že ekonomický rozvoj a stabilita by měla být upřednostněna před liberalizací a demokratizací. Demokratické země jako Thajsko a Filipíny sice vyjádřily obavy o lidská práva během diskuze předcházející přijetí Barmy do ASEANu, ale nakonec s přijetím souhlasily.

Zcela čestně lze dnes, o deset let později, shrnout, že politika „konstruktivní angažovanosti“ selhala. Represe, které následovaly po protestech na podzim roku 2007, a to, že junta odmítla rychlou zahraniční pomoc pro obyvatele po ničivém cyklónu Nargis, který zasáhl Barmu na jaře 2008, ukazuje, že ASEAN má jen velice malý mocenský vliv na SPDC generála Than Shweje. Ve skutečnosti spíše platí, že barmští vojenští lídři používají členství v ASEANu k legitimizaci svého režimu a svých taktik.

Stav lidských práv v Barmě má velký dopad na budoucnost ASEANu. V roce 2007 měla Barma ASEANu předsedat, ale nakonec rotující předsednictví postoupila Filipínám kvůli rostoucímu tlaku ze strany nově demokratické Indonésie a také sílícímu aktivismu Filipín a Malajsie, kritizujícím problematiku lidských práv v Barmě.¹⁷

Charta ASEANu, která by měla zavést nové permanentní instituce, vyvolala znovu diskuzi o roli lidských práv, neřkuli demokracie, v této organizaci. Filipíny, Thajsko a Indonésie mají obavy o skutečnou pravomoc danou nově plánované jihoasijské organizaci na ochranu lidských práv, zatímco Barma stále odmítala smlouvu podepsat kvůli strachu z toho, že by organizace měla příliš velký vliv. Indonésie, která uspořádala první opravdu demokratické volby v roce 2004, žádala pevnější zapojení ze strany Barmy do demokratických reforem a do lidskoprávní organizace, která by minimálně mohla kritizovat a také poskytovat doporučení. Nakonec všech deset členů ASEANu dokument ratifikovalo, přičemž Indonésie byla v říjnu tohoto roku poslední.

leased a report detailing how the planned sale of India's Advanced Light Helicopter would, in effect, put European weapons in the hands of the Burmese military, as the helicopter contains many components that are produced in European countries.⁷ India justifies its support of SPDC in terms of its own security concerns, citing separatist groups that cross the border into Burma in order to prepare attacks in India.⁸ The military junta's second main source of arms is China, and other suppliers include Russia and both North and South Korea.⁹

Another security concern that Burma poses to its neighbours is the drug trade in the so-called "Golden Triangle" that includes Burma, Laos and Thailand. In addition to the proliferation of drug addiction, which has increased HIV rates in China along the border, it has fueled conflict in the area. Concerns over SPDC ties with militias involved in the drug trade, as well as concerns over impoverished opium farmers — who can make only about a third of the profits they receive from opium crops when they grow non-controversial crops like sugar or coffee — have prevented some countries, for example the UK, from advocating tough action.¹⁰ China has, however, in recent years put pressure on the SPDC to do something about the problem, and some of the opium fields have been replaced with rubber plantations with Chinese connections. While the drug trade is not something to be missed, the plantations represent an environmental threat and often do not benefit the peasants living in the area.¹¹

In a large part, the drop-off in opium cultivation is due to the rebel armies in the area that once profited from the drug trade. The Shan State Army is one of the groups that has led eradication efforts. The change of tactics came about as the group realized that the government officials and pro-government militias were using drug profits to buy weapons and launch attacks against them.¹²

The decline also reflects to a switch to methamphetamine production.¹³ Thailand has faced similar concerns over drugs from Burma crossing its borders and has taken action against drug traffickers as part of a brutal war on drugs.¹⁴ A number of rebel groups, some of which are in part financed by the drug trade, occasionally cross the border into Thailand. This includes both rebels who are fighting against the junta and proxy groups that are allied with the central army. The Burmese military government's refusal to shut down drug operations and rein in proxy groups that cross the border in pursuit of rebels has been a point of contention between the two countries.¹⁵

ASEAN

In the late 1990's, when debates over the expansion of ASEAN were taking place, the hope was that the drug problem, along with other security issues and the refugee crisis, could be solved more easily through better relations and increased diplomatic engagement. ASEAN was founded as an economic club in adherence to the principle of non-interference and respect for national sovereignty. It might seem that this policy would not lend itself neatly to "constructive engagement," however, at the height of Southeast Asian economic growth, there was a feeling that the Asian model of development and Asian values could be the most effective of spurring economic and political development. While the concept of Asian values — those promoting cooperation, order and harmony over personal freedoms, competition and pluralism — does not include the brutality practiced by the Burmese military, some ASEAN countries, most notably Singapore and Indonesia, were sensitive to blanket criticisms of non-democratic countries.¹⁶ The argument then was that economic development and stability should take precedence over liberalization and democratization. The democratic countries of Thailand and the Philippines raised concerns over human rights during the discussions that preceded Burma's membership, but eventually agreed.

It is a fair conclusion to say that, a decade later, this policy of "constructive engagement" has been a failure. The repression that followed the protests that took place in autumn of 2007 and the junta's refusal to quickly permit foreign aid to reach its citizens after Cyclone Nargis hit in the spring of 2008 showed that ASEAN has very little influence to wield over General Than Shwe's SPDC. In fact, it is more likely that the military leaders of Burma see ASEAN membership as legitimizing their regime and the tactics they employ.

Burma's human rights situation has had a large effect on ASEAN's future. In 2007 Burma was scheduled to hold ASEAN's rotating presidency, but deferred, letting the Philippines take the post amidst increased pressure over human rights issues from newly democratic Indonesia as well as increased activism in the Philippines and Malaysia.¹⁷

The ASEAN charter, which will introduce new, permanent institutions, has brought about a renewed debate over what role human rights — if not democracy — will play in the body. The Philippines, Thailand and Indonesia all had concerns over what real power would be granted to a new Southeast Asia human rights body, while Burma resisted in signing out of fear that the body would have too much power. Indonesia, which held its first truly free democratic elections in 2004, sought a firmer com-

Charta ASEANu je prvním krokem k větší integraci inspirované Evropskou unií, což je velkou změnou kurzu od původní myšlenky organizace o nevměšování do domácích záležitostí. Nicméně rozdíl mezi demokratickými a autoritářskými vládami se může stát příliš velkou překážkou pro smyslupnou integraci a Barma by mohla být překážkou ze všech největší.

Indie a Čína

Historie mezi Barmou a oběma zeměmi, Indií a Čínou, je dlouhá a komplikovaná. A oba státy s Barmou obchodují ve stále větším objemu. Nehledě na bezpečnostní otázky, hlavním zájmem se zdají být přírodní zdroje a v případě Číny obchodní cesty k Indickému oceánu.

V případě Číny to znamenalo v posledních letech obrovský přísun investic do energetických prostředků. Nedávná zpráva neziskové organizace Earth Rights International jmenovala šedesát devět čínských nadnárodních společností zapojených do energetických a těžbařských projektů v Barmě.¹⁸ Tyto dohody doprovázejí nepodmíněné půjčky a prodej zbraní, stejně jako politická podpora. Společně s Ruskem – které možná plánuje stavbu jaderného zařízení v Barmě, přes její rozsáhlé zásoby ropy a zemního plynu¹⁹ – zřejmě hodlá Čína vetovat jakoukoli rezoluci Rady bezpečnosti OSN, která by kritizovala nebo penalizovala Barmu.

Ani Čína, ani Barma nezveřejnily detaily dohod nutných k plnému objasnění rozsahu a přesné podobě jejich vztahu. To vedlo k velkému množství

spekulací o jejich vojenských vazbách. Zatímco někteří analytici trvají na tom, že barmská armáda je příliš nedůvěřivá na to, aby na své území pustila jakékoli jiné vojsko, jiní připustili, že je mezi oběma zeměmi hlubší vztah, který by mohl zahrnovat i čínskou vojenskou přítomnost v Barmě. I kdyby to byla pravda, což pravděpodobně není, nebylo by jasné, jakou pozici Barma k Číně zaujímá - pozici loutky, šachové figurky nebo partnera. Ti, co jsou skeptičtí ke schopnosti Číny kontrolovat své takzvané klientské státy, poukazují na nepříjemný fakt o zjevné neochotě Severní Koreje k přáním Číny a spekulují, že by Barma mohla následovat podobnou cestu izolacionismu.²⁰ V nedávné zprávě získané deníkem *The Irrawaddy*, barmské exilové publikaci vydávané v Thajsku, řekl ministr vnitra Maj-Gen Maung Oo, že Barma není „pro-čínská“, ale jen jí poskytuje „cestu k moři jižních států.“²¹ V jakémkoli případě je jasné, že Čína je pro Barmu hlavním zdrojem zbraní a Barma je pro Čínu hlavním zdrojem přírodních surovin.

V největším zájmu Indie není mít v sousedství režim ve stylu Severní Koreje. Nepřeje si ani to, aby se Barma stala pevným vojenským spojencem Číny.²² To vysvětluje nedávný velký přísun vojenských dohod Indie a SPDC, což kontrastuje s tradiční podporou barmské demokracie od indické vlády a současné vládní strany Indického celonárodního kongresu. Tato podpora se datuje od doby, kdy Indický celonárodní kongres podporoval barmskou nezávislost. Současná politika vlády premiéra Manmohana Singha, která povoluje prodej zbraní a investice, reprezentuje pragmatický a konkurenční přístup mezi Indií a Čínou v oblasti prosazování vlivu v regionu a přístupu k přírodním zdrojům, zatímco současně preferuje bezpečnost na hranicích kvůli povstalcům a obchodu s drogami před demokratickými změnami. Indie je v současnosti čtvrtým největším obchodním partnerem Barmy.²³

Co to všechno znamená pro Evropu?

Zatímco je nezbytné zdůraznit, že jsou firmy z EU a USA – jako je Total nebo Chevron – které v Barmě operují,²⁴ západ udělal obecně daleko víc pro odstavení zkorumpovaného a brutálního režimu od zdrojů, které potřebuje k pokračování represí proti obyvatelstvu. Na druhou stranu, země mimo tento region nečelí stejným bezpečnostním problémům, jaké představuje pro své sousedy Barma. Západní ekonomiky také nečelí stejným energetickým výzvám jako rozvojové země jižní a jihovýchodní Asie. To není argument pro přehlížení takových činů, ale jen připomenutí reality, která musí být také zvažena.

Někdo může namítat, že zavedení restrikcí na investice evropských a amerických společností v Barmě není efektivní, jelikož regionální firmy

▲ 9-year-old victim, shot by Burmese army.
 ▲ 9-letá oběť, postřelená barmskou armádou.
 Photo/Foto: Free Burma Rangers

mitment from Burma on democratic reform and a human-rights oversight body that, at a minimum, would be able to criticize and provide recommendations. In the end, all ten ASEAN members ratified the document, with Indonesia being the last to do so in October of this year.

The ASEAN charter is the first step at greater integration, modeled after the European Union, which is a change of course from the organization's tradition of non-interference in domestic affairs. However, the divide between democratic and authoritarian governments may prove to be too big an obstacle to overcome in terms of meaningful integration, and Burma may be the biggest obstacle of all.

India and China

This history of Burmese relations between both India and China is long and complicated, and both states are doing an increasing amount of business with the country. Security issues aside, the main interest seems to be access to natural resources and, for China, trade access to the Indian Ocean.

In China's case, this has meant a huge influx of investment in energy projects in recent years. A recent report from the NGO Earth Rights International identifies sixty nine Chinese multinational corporations involved in energy and mining projects in Burma.¹⁸ These arrangements are accompanied by condition-free loans and arm sales as well as political support; along with Russia – who may be planning to build a nuclear energy facility in Burma, despite its vast oil and gas resources¹⁹ – China seems willing to veto any UN Security Council action that criticizes or penalizes Burma.

Neither China nor Burma are forthcoming with the details necessary to make clear the full extent and precise nature of their relationship, and this has led to a great deal of speculation over military ties. While some analysts maintain that the Burmese military is far too untrusting to allow any foreign military on their soil, others have suggested there is a deeper relationship that may even include Chinese military outposts within Burma. Even if this were the case – which it most likely is not – it would be unclear what Burma's position in regards to China is: puppet, pawn or partner. Those who are skeptical of China's ability to control is so-called client states point – rather un reassuringly – to North Korea's apparent disregard for China's wishes and suggest that Burma might pursue a similar path of isolationism.²⁰ In a recent report leaked to *The Irrawaddy*, a Burmese exile news publication based in Thailand, Home Affairs minister Maj-Gen Maung Oo said that Burma was not “pro-China” but was China's “road to the sea of southern states.”²¹ In

any case, it is clear that China is a major source of arms for Burma, and Burma a major source of natural resources for China.

While it is certainly not in India's best interests to have a North-Korean style regime next door, neither does it desire Burma to become a steadfast military ally of China.²² This explains India's recent spate of arms deals to the SPDC, which runs contrary to the traditional support that India and the Congress Party, which currently leads the governing coalition, in particular has had for Burmese democracy. This goes back to the time when the Congress party supported Burma's independence. The current policies under the government of Manmohan Singh that allow arms sales and investment represent a pragmatic, competitive approach between India and China for regional influence and natural resources, while favouring security from cross border drug and rebel violence to democratic change. India is currently Burma's fourth largest trading partner.²³

What does it all mean for Europe?

While it is necessary to stress that there are EU and US companies – like Total and Chevron respectively – that operate in Burma,²⁴ the West has done a better job in general of making efforts to starve a corrupt and brutal regime of the resources it needs to continue repressing its people. On the other hand, governments outside the region do not face the same security problems that Burma currently presents to its neighbours. Nor do Western economies face the same energy challenges as do the developing economies of the South and Southeast Asia. This is not to condone such actions, but only to point out a reality that should be taken into consideration.

Some argue that placing restrictions on European or American companies' investments in Burma is not effective, as companies from the region will simply step in and fill their places. Those companies argue that their presence is better than that of their Asian counterparts, as they can “constructively engage” the regime and make a positive difference. So far there has been little evidence of this working. In light of this, Western governments should take a leading, not a following, role in halting support of the Burmese military.

This trend towards regional investment and cooperation with Burma does mean, however, that targeted sanctions and investment bans on the part of Western governments will not be enough to change the ways of the SPDC, and a full commitment to human rights in Burma involves a variety of approaches and support.

jednoduše zaplní jejich pozice. Tyto společnosti namítají, že je lepší jejich přítomnost než přítomnost jejich asijských protějšků, jelikož mohou „konstruktivně angažovat“ režim a dosáhnout pozitivní změny. Do teď ale pro toto tvrzení neexistuje mnoho důkazů. Ve světle těchto skutečností by měly západní vlády zaujmout vedoucí, ne jen řadovou roli v zastavení podpory barmské armády.

Tento trend vůči regionálním investicím a spolupráci s Barmou znamená nicméně, že cílené sankce a zákaz investic ze strany západních vlád není dostačujícím pro změnu způsobů jednání SPDC a úplné řešení lidských práv v Barmě musí mít různorodou škálu přístupů a podpory.

Poznámky

¹ Webb, Toby and Carstens, Meg “Corporations, Institutions and Better Governance,” zpráva vydaná Ethical Corporation Institute, březen, 2008.

² Za pozornost stojí příklad procesu v USA Doe versus Unocal, v němž ropná společnost čelila před soudem v Kalifornii obviněním ze zneužívání spáchaným barmskou armádou ve spojitosti s činnostmi Unocal (tu převzal v roce 2005 Chevron, který pokračuje v operacích v Barmě). Francouzská společnost Total také čelila právním bitvám jak ve své zemi, tak v Belgii.

³ “Supply and Command,” zpráva vydaná Shwe Gas Movement, červenec 2006, www.shwe.org, s. 9.

⁴ Bray, John “Attracting Reputable Companies to Risky Environments: Petroleum and Mining Companies,” v *Natural Resources and Conflict*, Bannon, Ian and Collier, Paul editors., Washington DC: the World Bank, 2003.

⁵ Human Rights Watch, “Burma: Foreign Oil and Gas Investors Shore Up Junta,” <http://www.hrw.org/campaigns/burma/drilling/>

⁶ Human Rights Watch, “Burma: Foreign Investment Finances Regime, Companies Should Condemn Crackdown,” New York, 2. října 2007, <http://www.hrw.org/english/docs/2007/10/01/burma16995.htm>

⁷ “India: Indian helicopters for Myanmar: making a mockery of embargoes?” Amnesty International, London, UK, 16. července 2007, <http://www.amnesty.org/en/library/info/ASA20/014/2007>

⁸ “Why India is Selling Weapons to Burma,” *Christian Science Monitor*, 23. července 2007.

⁹ “Burma: Security Council Should Impose Arms Embargo,” Human Rights Watch, New York, 7. října 2007.

¹⁰ “Burma Fights Opium Trade,” BBC News, 28. března 1999.

¹¹ Kramer, Tom, “Burmese Daze,” *The Irrawaddy*, listopad 2008.

¹² Fuller, Thomas “Notorious Golden Triangle Looses Sway in the Opium Trade,” *International Herald Tribune*, 11. září 2007.

¹³ Fuller, Thomas, “No Blowing Smoke: Poppies Fade in Southeast Asia,” *NY Times*, 16. září 2007.

¹⁴ Thajská “válka proti drogám” začala v roce 2003 pod vedením nyní svrženého premiéra Thaksina Šinavatra. Podle HRW vedly první tři měsíce této politiky k více než 2800 nezákonným zabitím. Viz “Thailand’s War on Drugs,” International Harm Reduction Association and Human Rights Watch briefing paper, 3. března 2008.

¹⁵ Ball, Desmond “Security Developments in the Thailand-Burma Borderlands,” Working Paper Series, #9, Australian Mekong Resource Centre, University of Sydney, říjen 2003.

¹⁶ Srovnej Eldridge, Philip, “*The Politics of Human Rights in Southeast Asia*,” London, UK: Routledge, 2002, kapitola 2 pro diskuzi o asijských hodnotách, lidských právech a ASEAN.

¹⁷ Green, Michael a Mitchell, Derek “Asia’s Forgotten Crisis: a new approach to Burma,” *Foreign Affairs*, listopad/prosinec 2007.

¹⁸ “China in Burma: the increasing involvement of Chinese multinational corporations in Burma’s hydropower, oil and natural gas and mining sectors (2008 updated version),” Earth Rights International, září 2008, <http://www.earthrights.org/content/view/573/41/>

¹⁹ Kanbawza Win “The 4th Burmese Empire with Nuclear Weapons,” *The Asian Tribune*, 21. října 2008.

²⁰ Selth, Andrew, “Burma, China and the Myth of Military Bases,” *Asian Security*, září 2007, s. 279-307.

²¹ Min Lwin, “Burma, China Consolidating Military Relations,” *The Irrawaddy*, 29. října 2008.

²² Indická armáda je jedním z nejhlasitějších zastánců teorie čínských základen v Barmě, ačkoli v poslední době od těchto obvinění upustila. Viz Selth.

²³ Green and Mitchell

²⁴ The Burma Campaign, UK vytváří seznam společností z celého světa investujících v Barmě, http://www.burmacampaign.org.uk/dirty_list/dirty_list.html.

Autor

Ian Levely je studentem na fakultě politických věd na Karlově univerzitě v Praze. Zájem o Barmu začal mít po působení jako učitel angličtiny pro barmské uprchlíky v Mae Sotu, Thajsko v roce 2006. Pochází z Detroitu, Michigan, USA.

Notes

¹ Webb, Toby and Carstens, Meg "Corporations, Institutions and Better Governance," report issued by the Ethical Corporation Institute, March, 2008.

² Notable examples include the US case Doe v. Unocal, in which the oil company was challenged in the state of California for abuses committed by the Burmese military in connection with Unocal operations (Unocal was taken over by Chevron in 2005, which continues its operations in Burma). The French oil Company Total has also faced legal battles both in its home country as well as in Belgium.

³ "Supply and Command," report issued by the Shwe Gas Movement, July 2006, www.shwe.org, p.9.

⁴ Bray, John "Attracting Reputable Companies to Risky Environments: Petroleum and Mining Companies," in *Natural Resources and Conflict*, Bannon, Ian and Collier, Paul editors., Washington DC: the World Bank, 2003.

⁵ Human Rights Watch, "Burma: Foreign Oil and Gas Investors Shore Up Junta," <http://www.hrw.org/campaigns/burma/drilling/>

⁶ Human Rights Watch, "Burma: Foreign Investment Finances Regime, Companies Should Condemn Crackdown," New York, October 2, 2007, <http://www.hrw.org/english/docs/2007/10/01/burma16995.htm>

⁷ "India: Indian helicopters for Myanmar: making a mockery of embargoes?" Amnesty International, London, UK, July 16, 2007, <http://www.amnesty.org/en/library/info/ASA20/014/2007>

⁸ "Why India is Selling Weapons to Burma," *Christian Science Monitor*, July 23, 2007.

⁹ "Burma: Security Council Should Impose Arms Embargo," Human Rights Watch, New York, October 7, 2007.

¹⁰ "Burma Fights Opium Trade," BBC News, March 28, 1999.

¹¹ Kramer, Tom, "Burmese Daze," *The Irrawaddy*, November 2008.

¹² Fuller, Thomas "Notorious Golden Triangle Looses Sway in the Opium Trade," *International Herald Tribune*, September 11, 2007.

¹³ Fuller, Thomas, "No Blowing Smoke: Poppies Fade in Southeast Asia," *New York Times*, September 16, 2007.

¹⁴ Thailand's "war on drugs" was launched in 2003 under the now deposed Prime Minister Thaksin Shinawatra. According to HRW, the first three months of this policy alone resulted in more than 2,800 extra-judicial killings, see "Thailand's War on Drugs," International Harm Reduction Association and Human Rights Watch briefing paper, March 3, 2008.

¹⁵ Ball, Desmond "Security Developments in the Thailand-Burma Borderlands," Working Paper Series, #9, Australian Mekong Resource Centre, University of Sydney, October 2003.

¹⁶ See Eldridge, Philip, "*The Politics of Human Rights in Southeast Asia*," London, UK: Routledge, 2002, chapter 2 for a discussion of Asian values, human rights and ASEAN.

¹⁷ Green, Michael and Mitchell, Derek "Asia's Forgotten Crisis: a new approach to Burma," *Foreign Affairs*, November/December 2007.

¹⁸ "China in Burma: the increasing involvement of Chinese multinational corporations in Burma's hydropower, oil and natural gas and mining sectors (2008 updated version)," Earth Rights International, September 2008, <http://www.earthrights.org/content/view/573/41/>

¹⁹ Kanbawza Win "The 4th Burmese Empire with Nuclear Weapons," *The Asian Tribune*, October 21, 2008.

²⁰ Selth, Andrew, "Burma, China and the Myth of Military Bases," *Asian Security*, September 2007, pp.279-307.

²¹ Min Lwin, "Burma, China Consolidating Military Relations," *The Irrawaddy*, October 29, 2008.

²² The Indian military has been one of the strongest proponents of the theory that China has military bases in Burma, although it has recently backtracked on this accusation. See Selth.

²³ Green and Mitchell

²⁴ The Burma Campaign, UK compiles a list of "dirty" and "clean" companies from all over the globe in regards to investments in Burma, http://www.burmacampaign.org.uk/dirty_list/dirty_list.html.

Author

Ian Lively is a graduate student at the Political Science Faculty at Charles University in Prague. He became interested in Burma after teaching English to Burmese exiles in Mae Sot, Thailand in 2006. He is originally from Detroit, Michigan.

Občanská nečinnost versus mobilizace schopností k nastolení změn – barmští přistěhovalci v Evropě

Christoph Amthor

Dva obrázky z Evropy: nejprve demonstrace před budovou ztělesňující státní moc. Asi pět starších lidí, nějakých dvacet studentů a dětí, všichni Barmánci. Všichni na sobě mají rudé čelenky nebo drží rudé vlaječky, rukou psané slogany a dlouhý transparent. Hlasitě skandují, hrozí zařatými pěstmi a dožadují se propuštění Aun Schan Su Ťij. S odstupem je pozorují dva policisté se zvědavým a zmateným výrazem ve tváři. Po nějakých dvaceti minutách toho Barmánci nechávají. Pomalu si balí věci a přesouvají se o kousek dál: za chvíli se vzduchem line lákavá vůně barmské kuchyně.

Druhá momentka: zákulisí prodemokratické konference. Barmský programátor zaměstnaný u evropské softwarové firmy vysvětluje, jak na počítači zobrazit barmské písmo, pokud nejsou nainstalovány barmské fonty. Vedle něj bývalý aktivista, v současnosti v evropském exilu, sepisuje otázky do panelové diskuse, které jeho kamarádka potom přečte v angličtině, protože on sám v tomto jazyce postrádá jistotu. Později se převážně mladší frakce mezi Barmánci uchýlí do jiné místnosti, aby debatovaly o spolupráci s evropskými nevládními organizacemi, a nakonec dospějí k sebevědomému stanovisku, které klade důraz na nezávislost, společnou kontrolu a efektivnější jednání. Atmosféra hmatatelného vytvoření něčeho nového nemá žádné veřejné ozvuky – žádný ze zúčastněných neusiluje o publicitu. O pár dnů později jsou již účastníci zpět v zemích, kde pobývají, a pilně si vydělávají na živobytí.

Pokud někdo sleduje barmský aktivismus v Evropě, dříve či později si s údivem povšimne rozporu mezi jednorázovými kampaněmi malého rozsahu, jejichž cílem je zstudit a obvinít režim, kdy zostouzející bývají ve stejné izolaci jako zostouzení, a neviditelnou, amorfni skupinou empatizujících oponentů režimu, kteří pečlivě sledují a dál šíří zprávy o Barmě a účastní se virtuálních hospodských debat na internetu. Mezi skandováním sloganů a skrytými diskusemi cosi chybí, cosi, co by člověk od evropské občanské společnosti očekával. Hlavním nedostatkem hnutí je zřejmě skutečnost, že ho řídí přistěhovalci.

Občanská společnost nám skýtá jisté působivé prostředky, jejichž využití vyžaduje určité znalosti a zkušenosti a souhlas hostitelské společnosti. Jak se tedy přistěhovalci mohou stát aktivními příslušníky občanské společnosti?

Integrace do občanské společnosti

Orgány státní správy s oblibou tvrdí, že hlavním cílem práce s přistěhovalci v Evropě je jejich úspěšné začlenění do společnosti. Integrace doslova znamená obnovení celku, přesněji spojení dvou zřetelně rozlišených částí do jednoho celku, a to tak, že větší část zůstane prakticky nezměněná, zatímco menší část téměř nerozeznatelně splyne s celkem. V případě přistěhovalců to znamená, že nově příchozí se přizpůsobí zavedeným strukturám. Úspěšná integrace je často nahlížena *ex-negativo*, tj. zda přistěhovalci *nepůsobí* problémy, *nedostávají* se do rozporu se zákony nebo místní kulturou, *nezatěžují* trh práce, *nemění* podobu společnosti, a dokonce se ani *neujímají* vedení. Kromě toho však existují i určité explicitní limity integrace, co se týče práva zůstat v zemi navždy, mít politické zastoupení, učinit svou kulturu součástí národní kultury a být vnímán jako nedílná součást a reprezentativní prvek hostitelské země. Různé společnosti uplatňují různá kritéria, časové lhůty a omezení; někdy k tomu, abyste byl(a) přijímán(a) jako "jeden/jedna z nás", nestačí ani to, že se člověk v dané zemi narodil, hovoří místním jazykem bez přízvuku nebo má její občanství.

I nadále je diskutabilní, zda se přistěhovalci mohou pomocí úspěšné integrace stát aktivními příslušníky občanské společnosti, zda je vítáno, aby doplňovali aktivity majoritní společnosti a vlády, nebo jim naopak oponovali či dokonce zpochybňovali jejich veřejnou image. I tam, kde se integrace přistěhovalců pokládá za úspěšně dovršenou, zhusta není jejich přínos pro veřejné dobro uznáván jako typický rys a produkt národní občanské společnosti, nýbrž jako výsledek "cizího" elementu mezi "námi".

Přistěhovalci se ve srovnání s místními občany obvykle zapojují do občanských aktivit s mnohem většími počátečními obtížemi. Kromě toho, že jim chybí například manažerské dovednosti nebo zkušenosti s projevem na veřejnosti, se musí

Civic Immobility or Empowerment for Change: Burmese Migrants in Europe

Christoph Amthor

Two snapshots from Europe: First, a demonstration in front of a building representing state power. There are about five seniors, up to twenty students and children, all Burmese. All are wearing red headbands or holding red flags, handwritten signs and a long banner. In chorus and with fists punching the air, they vociferously demand democracy and the release of Aung San Suu Kyi. Two policemen are watching from distance, curious, bewildered. Passers-by decide to cross to the other side of the street. After some twenty minutes the Burmese have finished. They slowly pack up their possessions and move to a nearby place, where you are soon able to smell the alluring scent of Burmese cuisine.

Second, backstage at a pro-democracy conference. A Burmese programmer for a European software company talks about how to display Burmese script on computers when Burmese fonts are not installed. Meanwhile, a former activist, now living in European exile, writes down his questions for the panel for a friend to read in English, since he himself doesn't feel comfortable using that language. Later, mostly younger factions among the Burmese retreat to a separate room to debate their cooperation with European NGOs and finally come up with a self-confident stance, emphasizing independence, shared control and increased efficiency of action. The atmosphere of the tangible formation of something new finds no public reverberation; none of the members is seeking publicity. After a few days the participants are back in their resident countries and preoccupied with earning a living.

Whoever follows Burmese activism in Europe will sooner or later wonder about the discrepancy between the small-scale one-off shame-and-blame campaigns – which tend to isolate the “shamers” no less than the “shamed” – , and the invisible, amorphous group of empathic opponents of the regime who meticulously follow and share the news on Burma and participate in virtual tea-room discussions on the Internet. Something is missing between the chanting of slogans and these hidden debates, something to be expected in European civil society: The key handicap of the movement appears to be that it is run by immigrants.

Civil society provides us with some powerful tools which require a certain expertise and the courtesy

of a host society in order to be used. What might empower immigrants to become active members of civil society?

Integration into Civil Society

The main objective in dealing with migrants in Europe, as usually proclaimed and implemented by the state authorities, is their successful integration into society. Integration literally means the restoration of an entity, more precisely, the joining of two distinct parts into one unit in such a way that the bigger part remains largely unchanged and the smaller part becomes virtually indistinguishable from the whole. In the case of immigrants, this implies the adaptation of the newcomers to established structures. Successful integration is often conceived *ex-negativo*, as in *not* causing trouble, *not* getting into conflict with laws or local culture, *not* burdening the job market, *not* changing the face of society, even *not* taking up leadership positions. However, there are also some explicit limits to integration, concerning the right to stay forever, to be represented in politics, to make your culture a part of the national culture, to be perceived as an integral and representative element of the host country. Different societies apply different criteria, time frames and limits; sometimes even being born in a country, speaking its local language without an accent, or holding its citizenship still is not enough for you to be accepted as “one of us”.

It is still debatable whether migrants may also become players in civil society through successful integration, whether they are invited to complement or even to oppose the activities of the majority society and government and to question their public images. Even if the integration of immigrants is considered to have been accomplished, their contributions to the public good are often not acknowledged as the trademark and product of the national civil society, but of a “foreign” element among “us”.

Immigrants usually start civic activities from a much more difficult position than locals. In addition to lacking skills like management or public speaking, they need to cope with the fact that being a foreigner inevitably requires ceaseless effort from them in order to keep their head above water – not least in terms of their place in society. Moreo-

vypořádat i se skutečností, že jako cizinec se člověk musí neustále snažit udržet hlavu nad vodou – a to v neposlední řadě ve vztahu ke svému místu ve společnosti. Přistěhovalci se navíc často doma rekrutují z řad spíše kvalifikovanějších lidí, a proto následně prožívají prudký pokles společenského postavení. Bývalí intelektuálové a odborníci všeho druhu jsou náhle házeni do jednoho pytle jako “uprchlíci”, pracují jako umývači nádobí, uklízečky, dělníci u pásu nebo prodavačky. Na rozdíl od řady asijských zemí mohou uprchlíci v Evropě dosáhnout právního statusu, které jim skýtá bezpečnost a slušnou životní úroveň. Aktivita přistěhovalců jsou často podporovány jako prostředek napomáhající integraci, konkrétně v případech, kdy odrážejí jedinečnost kultury dané komunity nebo komunitě poskytují praktickou podporu.

K této situaci přispívá skutečnost, že evropské sdělovací prostředky často prezentují přistěhovalce z emotivního pohledu, dotazují se na jejich osobní zkušenosti, vzpomínky a vztah k novému prostředí. Prakticky nikdo není pokládán za “experta” na zemi původu, a média raději vyzpovídají domácí “experty”, i když třeba v dané zemi strávili jen pár týdnů a neovládají jazyky, kterými se tam hovoří, než by se spolehli na stanovisko zasvěcené osoby, jedná-li se o přistěhovalce. Organizace reprezentující menšiny si stěžují, že jsou obvykle předmětem zpravodajství a nepodílejí se v takové míře na prezentaci či výkladu.

Organizace aktivismu mezi přistěhovalci

V řadě evropských zemí včetně České republiky nejsou nevládní organizace schopné přežít pouze z členských příspěvků. Jsou proto závislé na financování z veřejných zdrojů, od státu, a od finančně silných nadací. Je známo, že tato skutečnost představuje strukturální problém, protože se snadno může stát, že nevládní organizace nesouhlasí s politikou příslušného poskytovatele příspěvků či grantů. To představuje zásadní rozpor, pokud například stát podporuje obchodní spolupráci s nehumánním režimem, zatímco aktivisté proti stejným společnostem vedou kampaň.

Přistěhovalci často začnou vyvíjet činnost v důsledku přirozeného pocitu znepokojení a odpovědnosti, který vyvěrá z jejich osobních zkušeností a který je přizívován rozsáhlým a dlouhodobým přílivem aktuálních zpráv. Chybí jim dovednosti potřebné k provozování vysoce profesionalizované nevládní organizace, a proto obvykle pokládají za hlavní prioritu začít nějak fungovat, i když to znamená, že se do práce zapojí všechny prostředky co mají k dispozici. Vysoce osobní “nízkorozpočtové” projekty se však vystavují nebezpečí, že soustrast projevovaná zúčastněnými osobami začne být zvenčí nahlížena jako alternativní zdroj rovnající se penězům, a nadace a orgány státní

správy pak právě onou podporou argumentují, když setrvale odmítají poskytnout externí finanční podporu, protože tato se již “ukázala” být nepotřebná.

Jak je uvedeno výše, vždy existuje značné riziko, že na organizace sdružující přistěhovalce bude vyvíjen tlak, aby se profilyvaly určitým způsobem, a to především směrem ke kulturním aktivitám a poskytování péče příslušné komunitě, což následně vede k rozvoji dalších “nízkorozpočtových” aktivit, v nichž se zúčastněné osoby výrazně osobně angažují a nutně musí vyhořet. Tuto dynamiku posiluje současná situace, kdy přistěhovalci, kteří se chtějí zapojit, si obvykle musí vybrat mezi osobní, nízkorozpočtovou organizací, nebo pracovním poměrem u profesionální nevládní organizace v rámci majoritní společnosti.

Kromě “vnějších” důvodů brání rozvoji přistěhovalceckých snah i soubor “vnitřních” překážek. Kromě prostředí, které je nově příchozímu ochotno dát skutečnou šanci, vyžaduje založení nevládní organizace značné dovednosti a zkušenosti, v neposlední řadě znalost místního jazyka plus angličtiny, základní znalost práce s počítačem, schopnost pracovat se sdělovacími prostředky a připravovat grantové přihlášky, a konečně znalost místní kultury (která je často podceňována), jako například jak přistupovat k lidem, jejich zkušenostem a vnímání sebe sama. Není jisté třeba zdůrazňovat, že takové schopnosti se o to vzácněji vyskytují v kombinaci s důvěrnou znalostí určité věci a související jazykovou výbavou, v našem případě znalostí Barmy a barmštiny. Výsledný profil “ideálního aktivisty” by tudíž vyžadoval univerzální odborné znalosti, které by prakticky znemožňovaly zajistit odpovídající odměňování pro takovou osobu.

Osobní překážky spolupráce

Každá nevládní organizace pracující pro Barmu musí dříve nebo později řešit otázku, jak daleko je ochotna zajít, co se týče spolupráce s režimem. Odpověď se v případě nevládních organizací provozovaných Evropany versus Barmánci liší. Evropané musí pouze zvážit případné výhody úzkého spojení s barmskými úřady a z toho vyplývající nutnost upustit od otevřených pokusů o svržení režimu, pro barmské aktivisty je tato otázka mnohem ošemetnější. Většina z nich je totiž odhodlána vrátit se jednoho dne domů a má v Barmě rodinu a příbuzné, a jakékoli kritické disidentské akce musí být proto anonymní. Barmánci řeší tento konflikt i při výběru místních partnerů a účastníků v Barmě – člověk buď výrazně riskuje jejich bezpečnost, nikoli však tolik svou, pokud zůstane v cizině nebo má cizí pas, nebo si cílovou skupinu vybere z řad tupě apolitických lidí, jejichž budoucí role ve vlasti je prakticky nepředvídatelná.

ver, migrants often stem from the more skilled sections of their home populations and therefore experience a steep social decline as immigrants. Former intellectuals and experts in various fields find themselves summed up under the label “refugee”, working as dishwashers, cleaning staff, assembly-line workers or retail clerks. Unlike many Asian countries, refugees in Europe can achieve a legal status that provides them security and a decent living standard. Migrant activities are often supported as aids to integration, explicitly so if they are reflecting the community’s cultural uniqueness or if they support the community in practical ways.

would pose a grave conflict if, for example, a government prefers to encourage business with an inhuman regime while activists are campaigning against those same companies.

The activities of migrants are naturally often initiated out of a sentiment of concern and responsibility, based on their personal experiences and maintained by a high intake of topical news over a long period of time. Confronted with a lack of skills on how to run a high-profile NGO, they usually consider it a first priority to get off the ground somehow, even if this means diverting all their available funds to the work. Very personal “low budget”

◀ *Conference of FBE in Prague, hosted by Burma Center Prague in 2007.*

◀ *Konference FBE v Praze, uspořádaná Barmským centrem Praha v roce 2007.*

Fueling this situation, the European media often present immigrants from the emotional angle, asking them about their personal experiences, their memories and their relationship to their new environment. Hardly any of them are considered experts about their home countries, and the media prefer interviewing homegrown “experts”, even if they have only ever spent a few weeks in the country and don’t understand its languages, to trusting an insider’s viewpoint if she is a migrant. Organizations representing minorities complain that they usually appear as the objects of news reporting and are not so much involved in presentation or interpretation.

Organizing Migrant Activism

In many parts of Europe, including the Czech Republic, NGOs are unable to survive on the basis of membership contributions. Rather, they depend on public funding from government bodies and financially strong foundations. It has been noted that this poses a structural problem, since NGOs might easily disagree with their grant-giver regarding policy. This

projects, however, run the risk that the compassion of those involved becomes perceived from the outside as an alternative resource equivalent to money, and this support is therefore used as reason for foundations and governments to continue refusing external financial support, since it is already “proven” to be unnecessary.

As outlined above, there is also a considerable risk that migrants’ organizations are being pushed into a specific profile, that of primarily cultural activities and care for their community, which, subsequently, leads to further “low-budget” activities in which the engaged individuals make high personal investments and inevitably burn out. These dynamics are compounded by the current situation, in which migrants wanting to become active usually have to choose between personal, low-budget organizations or being employed by a professional NGO in the majority society.

Lze předpokládat, že čím silnější jsou síly, které lidi tlačí k migraci, tím větší je pravděpodobnost, že se přistěhovalci vrátí domů, až se situace konečně změní. To platí zejména v případě Barmánců, kteří do Evropy nepřicházejí podnikat nebo vydělávat, aby mohli posílat peníze domů, nýbrž aby unikli útrapám. Je zvláštní, že Evropané mají často tendenci se domnívat, že život uprchlíka v Evropě nutně předčí všechny ostatní alternativy, včetně života v demokratické a prosperující vlasti. Jediná návštěva jihovýchodní Asie však ukáže, že pohostinnost, ochota pomáhat cizincům, úsměv na rtech, nemluvě o podnebí a jídle, se ani trochu nepodpobají tomu, co člověk zažívá v Evropě – Evropa je ve srovnání s tím slabý odvar. Není proto nijak překvapivé, že Barmánci v Evropě mnohdy řeší svůj vnitřní konflikt – že za bezpečí a materiální zajištění platí příliš vysokou cenu.

Aktivní přínos cílových skupin

Při prosazování jakékoli společenské nebo politické změny je nezbytná účast dotčených osob. Představme si, že by někdo organizoval nějakou akci, řekněme pro nevidomé, kde by sami nevidomí byli vyloučeni z procesu plánování a pouze by se ocitli na seznamu pozvaných. To, co by v případě řady menšin bylo nemyslitelné, se zcela běžně stává v případě angažovanosti západního světa v tzv. zemích třetího světa. Zdá se “nám” naprosto přirozené, že přesně víme, co je pro “ně” dobré, a své vlastní zkušenosti přenášíme na jejich situaci. Jen si představte opačnou situaci: jak moc by byla podrážděna národní hrdost a jaká lavina námitek by se vzedmula, kdyby nějaká země z jiného konce světa plánovala naši budoucnost, aniž by ji s námi konzultovala a aniž by nás do takového procesu zapojila?

Od roku 1988, kdy svět poprvé zaznamenal tristní situaci v Barmě, a nejnověji po “Šafránové revoluci” a cyklónu Nargis, se opakovaně dostáváme na mrtvý bod. Byly vyzkoušeny všechny možné způsoby pomoci obyvatelstvu, a všechny se ukázaly jako zcela neschůdné nebo neefektivní. Vzhledem k převládajícímu resignovanému postoji se zdá být divné, že zatím nebyl vůbec použit zdroj, který je nám nejbližší.

K mobilizaci barmského aktivismu v Evropě v zásadě stačí dva kroky:

1. využít interní znalosti a dlouhodobou angažovanost Barmánců zaplněním mezer a k dosažení profesionální angažovanosti,
2. udělat z nouze ctnost, a nevýhodu spočívající v tom, že Barmánci jsou rozptýleni po celé Evropě, využít k vytvoření efektivní sítě propojující aktivisty, s četnými napojeními na místní podpůrné body.

Oba kroky mohou a i by měly využít specifického evropského kontextu. Pokud věříme svým vlastním evropským hodnotám a dědictví, měli bychom rovněž věřit na sílu jejich přesvědčivosti a schopnost překonat barmskou “Velkou zeď” v hlavách jedinců žijících mezi námi. To nabízí i odpověď na otázku, co by občanská společnost mohla získat od barmských nevládních organizací v Evropě a co by tak ospravedlňovalo investici do budování kapacit a postavení těchto společností.

Je zcela zásadní, aby všechny snahy v této oblasti integrovaly různé barmské etnické skupiny, které v současné době mají společné instituce, avšak často vyjadřují nespokojenost s rozhodovacími procesy. Barmská populace sestává ze 130 etnických skupin, a řada z nich je rozdělena v důsledku starých sporů a nerovného zacházení ze strany režimu. Kromě toho se při poskytování podpory musí přihlížet k tomu, že se objevila mladší generace aktivistů, “po-osmaosmdesátníků”, kteří tíhnou k internetu a méně věří v přímou konfrontaci s režimem. Tito lidé si v exilu našli zaměstnání a jsou tedy úžeji integrováni do prostředí příslušných hostitelských zemí.

Mobilizace schopností a dovedností Barmánců v Evropě

Aktivity Barmánců v Evropě jsou většinou neviditelné. Tato skutečnost představuje jeden z prvků začarovaného kruhu, kdy viditelnost je předpokladem veřejné podpory. Na několika málo místech jsou Barmánci hnacím motorem evropských nevládních organizací, je však podstatné, že se nejedná o místa s velkým počtem barmských přistěhovalců. Podíváme-li se však na tyto skryté aktivity, jako například komunikaci přes internet nebo poloformální setkání Barmánců, najdeme pulsující scénu tvořenou soucitnými jedinci včetně vzdělaných odborníků a výzkumníků, která ve skutečnosti představuje ohromný kolektiv lidí, kteří sdílejí a probírají zprávy z Barmy.

Paralelně k European Burma Network (EBN), což je skupina nevládních organizací převážně řízených a provozovaných lidmi, kteří nejsou Barmánci, se utvořila druhá síť – Forum of Burmese in Europe (FBE). Členy FBE jsou Barmánci z různých etnických skupin, částečně se rekrutující ze sféry politické opozice a celkově sympatizující s barmskými exilovými institucemi. Někteří účastníci zastupují organizace nebo barmskou komunitu v určité zemi. Obě sítě se scházejí dvakrát ročně v evropských městech. EBN se zaměřuje na kampaně, zatímco FBE slouží i jako fórum, kde se utváří a formuluje společné stanovisko aktivních Barmánců žijících v evropském exilu.

Mladí Barmánci se v nedávné době pokusili o další rozpracování myšlenky evropského fóra, které by

Apart from external reasons, there is also a set of internal obstacles to the development of migrant efforts. In addition to an environment that is willing to give the newcomer a real chance, establishing an NGO requires a high degree of skill and experience, not the least of which are a command of the local language plus English, basic IT skills, the capacity to do media work and grant-writing, and familiarity with the local culture (often underestimated), such as how to approach people and relate to their experiences and concept of themselves. Needless to say, these abilities are even more scarce in combination with similar insider knowledge and language skills about any particular issue, in our case Burma and the Burmese. The resulting profile of an “ideal activist” would hence require a scale of universal expertise that would make it almost impossible to offer them adequate remuneration.

Personal Obstacles to Collaboration

Every NGO working for Burma is sooner or later confronted with the question of how far it will go in terms of collaboration with the regime. The answer is different for NGOs run by Europeans versus those run by Burmese. While Europeans must merely weigh the possible advantage of close engagement with Burmese state authorities against the emerging necessity to refrain from openly trying to overthrow the regime, the issue is more intricate for Burmese activists: Since the vast majority of them are resolved to return home one day and have family and relatives living in Burma, any critical dissident action has to be anonymous. Also, Burmese experience a conflict when choosing local partners and participants in Burma: Either you considerably risk their safety – and not so much your own if you remain abroad or hold a foreign passport – or you choose your target group from bluntly apolitical persons whose future role in their country is close to unpredictable.

It can be assumed that the more serious the “push-forces” for migration, the more likely it is that migrants will return when the situation at home has eventually changed. This holds especially true in the case of Burmese, who do not come to Europe to engage in business or generate an income for remittances, but to escape hardship. Oddly, Europeans often tend to think that life as refugee in Europe must outshine all the other alternatives – including life in their own homeland with democracy

and prosperity. One visit to Southeast Asia, however, is able to demonstrate that the standards of hospitality, the readiness to help foreigners, the willingness to smile, let alone the climate and food, are far from similar to what one experiences in Europe and Europe tends to pale by comparison. It is not a big surprise to hear Burmese in Europe typically bringing up their inner conflict of paying too high a price for safety and material security.

Active Contribution of Target Groups

When promoting any social or political change, the participation of those affected is indispensable. Imagine organizing an event for, say, the blind where the blind themselves are excluded from planning and only appear on the guest list. What would be unthinkable with many minorities is a common experience when we look at Western engagement in the so-called Third World. Nothing seems more natural to “us” than definitely knowing what is good for “them” and transferring our own experiences to their case. Just imagine the opposite: How much irritation of national pride and certainly justified

objections would arise if some country from another part of the world would plan our future without consulting and involving us?

Since 1988, when the world first noticed the plight of Burma, and most recently since the “Saffron Revolution” and cyclone Nargis, we have often been confronted with a deadlock. All of the various ways to help the population have been probed and been found impassable or ineffective. In the light of the common mood of resignation, it seems strange that the resource that is closest to us hasn’t even been touched.

■ BARMÁNCI V EVROPĚ

poskytovalo platformu pro setkávání nezávisle na existujících strukturách, jejichž fungování je závislé na zakladatelích a dlouhodobě angažovaných politických stranách a organizacích. Reaktivace a zapojení mladé generace Barmánců v Evropě k doplnění toho, což již existuje, by rozhodně bylo užitečné. Dle všeho existuje mnoho Barmánců, kteří by se do diskuse rádi zapojili, ale neztotožňují se se stávajícími institucemi a jejich vedoucími představiteli.

Je pozoruhodné, že členství ve těchto vznikajících sítích je vymezeno geograficky, podle aktuálního místa pobytu dané osoby, nikoli podle etnické příslušnosti. Několik dalších skupin preferuje dělení podle etnického hlediska; tyto skupiny se často neřídí žádným geografickým pravidlem. „Lingua franca“ interetnických skupin je většinou barmština. Účastníci si zpravidla sami hradí cestu, čímž se značně redukuje počet lidí, kteří se mohou zasedání zúčastnit, a zasedání se tak nesou v duchu regionálních sjezdů. Stravu a ubytování zajišťují hostitelé, kteří se často vydají ze všeho, aby dostali pohostinnosti v barmském měřítku. Každého za-

sedání se kromě toho účastní volně koncipovaná skupina zájemců, kteří bydlí poblíž a chtějí se dozvědět více. Mnoho Barmánců se obrací na instituce, jako jsou tato fóra, ve snaze překonat pasivitu, do níž upadli. FBE a jeho následníci nepochybně neobsáhnou všechny formy přínosu Barmánců pro občanskou společnost, ale může nepochybně posloužit jako místo setkávání a příležitosti zviditelnit to, co zatím zůstává skryto.

Autor

Christoph Amthor studoval v Regensburgu, Readingu a Mnichově. Působil jako žurnalista v několika novinách a jako editor ve Slovenském rozhlasu – mezinárodní vysílání. Je spoluzakladatelem Barmského centra Praha a věnuje se mu většinu svého času jako dobrovolník. V současné době žije v Praze a je doktorandem mediálních studií v Německu.

▲ *Meeting of Burmese in Prague in the 1960s.*

▲ *Setkání Barmánců v Praze v 1960ých letech.*

Basically, it takes two steps to facilitate Burmese activism in Europe:

1. To utilize Burmese insider knowledge and long-term commitment by bridging the gap towards professional engagement.
2. To turn the disadvantage of migrants scattered across Europe into an asset by establishing an efficient network between activists, with a multitude of connections to local points of support.

Both steps can and should make use of the specific European context. If we trust in our own European values and heritage, we should also believe in their power to convince, as well as their potential to penetrate the Burmese "Great Wall" inside the heads of individuals who have lived among us. This answers the question of what civil society might gain from Burmese NGOs in Europe that would justify investment into their capacity and positioning.

It is crucial that all efforts in this field must integrate different Burmese ethnic groups, which presently have joint institutions but often give hints of dissatisfaction with decision-making processes. The population of Burma comprises some 130 ethnic groups, many of which are divided by old disputes and unequal treatment by the regime. Furthermore, support needs to account for the fact that a younger generation of "post-88" activists with a high affinity to Internet and a decreased belief in the efficiency of direct confrontation with the regime has evolved, whose employment in exile means they are more closely integrated into the environments of their host countries.

Self-Empowerment of Burmese in Europe

The activities of Burmese in Europe are largely invisible, a fact that forms one part of a vicious circle in which visibility is a precondition for public support. In a few places, Burmese are the driving force behind European NGOs, but, significantly, those places do not include countries with high numbers of Burmese immigrants. When looking into these hidden activities, such as communication on the Internet or at semi-formal Burmese meetings, however, one finds a vibrant scene of compassionate individuals, among them educated professionals and researchers, which is in fact a vast collective of people sharing and discussing news from Burma.

Parallel to the European Burma Network (EBN), a group of NGOs predominantly operated by non-Burmese, a second network has established itself, the Forum of Burmese in Europe (FBE). Members of the FBE are Burmese individuals of various ethnic groups, partly with roots in oppositional politics and overall sympathetic to Burmese institutions in exile. Some of the participants represent organizations or the Burmese community in a particular coun-

try. Both networks hold meetings twice a year in European towns. While the EBN focuses on campaigning, the FBE serves also as forum where the common voice of active Burmese in European exile is being developed and formulated.

Recently, there have been attempts by younger Burmese to develop the idea of a European forum further. This would provide a platform for meetings independent of the existing structures, which mostly still have to rely on particular founding members and long-engaged political parties and organizations. Reactivating and involving the younger generation of Burmese in Europe as a complement to what already is on offer would indeed be a promising endeavor. There appears to be a considerable amount of Burmese who wish to contribute to the discussion, but cannot identify themselves with the given institutions and their leaders.

What is remarkable is that these emerging networks define their membership geographically, according to their present country of residence, and not by ethnicity. Several other groups follow the dividing lines of ethnicity and often do not correspond to a particular geographic region. The "lingua franca" of the inter-ethnic groups is mostly Burmese. Usually participants have to pay their own travel costs in order to meet, which considerably reduces the number who can attend and gives the meetings the flavor of a regional reunion. Catering and accommodation are provided as courtesies by the hosts, who often spend their wealth in order to offer a Burmese standard of hospitality. Every meeting is additionally attended by a loose group of interested individuals living close to the venue who wish to find out more. Many Burmese approach institutions such as these fora searching for a way to overcome their confinement to political passivity in exile. The FBE and its successors will not be able to provide room for all kinds of Burmese contributions to civil society, but they certainly can serve as an assembly point and an opportunity to shed light on what now remains invisible.

Author

Christoph Amthor has studied in Regensburg, Reading and Munich and worked as journalist for several newspapers and as editor for Radio Slovakia International. He is co-founder of the Burma Center Prague, where he still spends most of his time as a volunteer. Presently, he lives in Prague and participates in a PhD program of Media Studies in Germany.

Mezi kameny a mlaty: Jaký je to pocit být barmským uprchlíkem v Evropě

Margot Pires

Prchat z Barmy, k tomu je dnes důvodů mnoho. Jen v oblastech u východních hranic země během posledních desíti let se přesídlilo téměř půl milionu obyvatel. V Thajsku je Barmánců, kteří se tam snaží žít jak se dá, podle odhadů, na dva miliony. Několik tisíc uprchlíků zařadil Vysoký komisař OSN pro uprchlíky (UNHCR) do svého Programu pro přesídlování a ti mohli zažít nový život v Evropě, Severní Americe a Austrálii. Pár jedinců uteklo do Evropy přímo z Barmy a zažádalo tam o azyl. Pokud jde o to, je popsán také vzestup v této oblasti z Rakouska a Švýcarska. Ovšem Evropa dodnes není pro Barmánce bezpečným přístavem. Úřední jednání, která se táhnou rok i více, zanechávají žadatele o azyl v beznadějném stavu. Dejme se konečně do díla, aby migrace přinesla jak uprchlíkům, tak evropské i barmské společnosti něco ku prospěchu.

Barmští uprchlíci přispívají oběma společnostem

Současní barmští exulanti jsou v dobrém mezinárodním spojení. Mnozí z nich přispívají z exilu k demokratizačním změnám doma. Podpora jejich příbuzenstva je součástí jejich společenské odpovědnosti vůči vlasti. Přispívají také ke společenskému životu v jejich nových evropských domovinách. V otevřené společnosti se rozumí samo sebou, že si ceníme každého kulturního prostředí a že se od něj učíme.

Nová politická soustava v Barmě bude potřebovat občany s nejrůznější kvalifikací. „Vybudovat (v Barmě) občanskou vládu, to bude chtít čas. Kdo žije v tom, co tam je, ten není na to připraven. Počítá spíše s válkou.“¹ Téměř všichni občané Barmy se naučili jedinému způsobu, jak věci rozhodovat – a to násilím. V Evropě se lze poučit o lidských právech a také o nejrůznějších nenásilných cestách, jak najít řešení víceméně komplikovaných sporů.

Dnešní barmští uprchlíci budou příští politikou, hospodářskou i společenskou vůdčí silou budoucí Barmy. Ti a jejich potomci budou mít podíl na míru a na svobodě budoucí Barmy. Nejúčinnějším prostředkem pomoci a dalšího rozvoje, který může dnes Evropa pro Barmu uskutečnit, a to přímo, snadno a s poměrně nízkými náklady, je uprchlíky

přijímat a podporovat. Každý Barmánc v vyhnanství, s nímž jsem mluvila, nesní o ničem jiném tolik, než o tom, aby Barma dosáhla co nejdříve demokratické vlády.

Evropu v nejbližší budoucnosti čekají nepříjemné hospodářské události. Je nutno přijít s něčím novým a to vždy plynulo z kontaktů a nikoliv z uzavřenosti. Pokud evropské hranice budou i nadále uzavřeny imigrantům přicházejícím z různých světadílů, nezpůsobí to jen demografickou katastrofu, ale také krach hospodářského rozvoje následkem nedostatku obnovy a tvorby a interkulturních řešení věcí, které globálně přicházejí na pořad.

Každý člověk by měl mít svou vlastní vizi jednotlivých evropských společenstev. Nicméně i nadále zůstává evropskou povinností poskytovat útočiště těm, kdo jsou pronásledováni pro své politické smýšlení. A k místům, která jsou nepříznivá a nepřátelská lidským bytostem, patří také dnešní Barma. „Nevím přesně, kam to spěje, ale každý Barmánc bude zcela jistě vystaven mučení, vsazení do vězení a pravděpodobně zabit, pokud ho „vrátíte“ do Barmy.“²

Je třeba, aby Evropa překonala xenofobní politiku, nacionalismus, populismus a zneužívání křehkých a zranitelných společenstev, protože jediným způsobem, jak spolu vyjdou různé společnosti, je spolupráce na základě lidské důstojnosti a lidských práv. Proto navrhuji začít se spravedlivou politikou, nebo stávající ještě rozšířit, a dát barmským uprchlíkům v Evropě příležitost. Ty evropské unijní země a uprchlíci zúčastnění v Programu nového domova by měly své zkušenosti sdílet se zeměmi, které programu účastny nebyly, aby se pozitivních výsledků mohli účastnit všichni.

Evropská unie by si měla také konečně položit otázku, proč tolik Barmánců opouští svou rodnou zemi. „Pokud nevypočitatelný, neodpovědný režim, jeden z nebrutálnějších na světě, bude členku naší generace, paní Aun Schan Su Ťij, i nadále držet pod zámek, tak musí mezinárodní společenství připouštět, že pokud jde o Barmu, selhalo a selhává již po dvacet let.“³

Between a Rock and a Hard Place: What Does it Feel Like to be a Burmese Refugee in Europe

Margot Pires

There are many reasons to flee from today's Burma. Close to half a million people have been internally displaced over the last decade on the eastern border alone. In Thailand there are an estimated two million Burmese trying to make a living. About a thousand refugees have participated in the UNHCR Resettlement Programme and have started new lives in Europe, North America, and Australia. And a few Burmese have fled directly from Burma to Europe and asked for asylum. Below, some recent developments from the field in Austria, Switzerland and Germany are described. But Europe is not yet a safe heaven for Burmese. Year-long legal proceedings leave asylum seekers desperate. Let us work together to make Burmese migration a win-win situation for refugees and European and Burmese societies.

Burmese Refugees' Contribution to Two Societies

Today, Burmese in exile are well connected internationally. Many of them try to contribute from their position in exile to bring democratic changes to Burma. Remittances to their families are part of their social responsibility towards their country of origin. They participate in social life in their new European "homeland". In open societies it is self-evident that we learn from and appreciate each other's culture.

A new political system in Burma will need citizens with various qualifications. "To get a civil Government [in Burma] will take time. They are not prepared for that. They are prepared for war."¹ Almost all citizens of Burma have learned only one way of conflict resolution - through violence. In Europe there is the possibility to learn about human rights and different non-violent ways to find solutions for complicated conflicts.

Today's Burmese refugees in Europe are the political, economic and societal future leadership of tomorrow's Burma. They and their children are part of the future of peace and freedom in Burma. To welcome and support them today in Europe is the most effective development assistance measure for Burma which Europe can provide directly, easily and at relatively low cost. It is a unique chance for Eu-

rope to build friendship today with the Burmese partners of tomorrow. All Burmese in the international diaspora I have talked to dream of going back to Burma as soon as there will be a democratic government.

Europe will face critical economic developments in the coming years. Innovation is needed and has always been a result of encounters not isolation. If European borders continue to be closed to immigrants from different continents, the continent will not only face a demographic disaster but also a crash in economic development due to a lack of innovation and creative, intercultural solutions for global challenges.

Everybody should have their own vision of the future of European societies. But there remains Europe's duty to grant asylum to all those who are politically persecuted. And Burma remains an unsafe, deadly place for human beings. "So I do not know what is going on, but Burmese people, if you send them back to Burma, definitely out there they are facing torture, imprisonment and [they] may be killed."²

Xenophobic policies, nationalism, populism and misuse of a vulnerable group of people in Europe must become a thing of the past; cooperation with the common basis of human dignity and human rights is the only way for diverse cultures to live together in the future. I suggest beginning or widening a fair policy of welcoming Burmese refugees in Europe. Those EU countries and refugees who participated in the Resettlement Programme should share and evaluate their experiences extensively with other EU members to maximise the win-win-situation for everybody.

Finally, the EU has to ask why people from Burma are still fleeing from their country. How has the EU dealt with one of the most brutal regimes in the world? "As long as Daw Aung San Suu Kyi, one of our generation's most revered figures, remains locked up by an unaccountable and irresponsible regime, the international community is forced to admit it is failing in Burma and has failed for some 20 years."³

■ BARMÁNCI V EVROPĚ

Doporučení jak dosáhnout v Evropské unii obecného zlepšení u jednání s žadateli z Barmy

- Založit celoevropskou databázi s údaji o institucích a osobách či osobnostech, které se zabývají otázkami spojenými s Barmou (jako jsou tlumočníci různých barmských lokálních jazyků, právníků, nevládních organizací, nebo kontaktních osob již v Evropě zdomácnělých) a uspořádat jejich síť;
- Právní úkony kolem žádosti o azyl učinit pokud možno co nejkratší;
- Podle Ženevských úmluv vyřídit kladně žádost co nejrychleji;
- V žádném případě „nevracet“ žadatele o azyl zpět domů nebo do neunijních států tak dlouho, až získá Barma demokratické zřízení;
- Vystavit azylantům pracovní povolení;
- Poskytovat jim individuální možnosti do budoucna (vzdělání, jazykové kurzy, místní vlastivědu, pracovní příležitosti, integrační programy apod.);
- Místní úřady i obyvatelé by mohli být citlivější vůči jejich ženám, dětem a kultuře;
- Úřady by se měly lépe informovat o situaci v Barmě (větší propojenost a součinnost institucí, přicházejících v úvahu);
- Informovat azylanty o místních sítích, nevládních organizacích, zákonných právech a povinnostech občana, a to jazykem jim srozumitelným;
- Programu přesídlení Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) by se mělo účastnit více evropských zemí;
- Poskytovat větší finanční podporu malým nevládním organizacím, podporujícím barmskou demokracii, které rovněž samy podporují čerstvé příchozí azylanty nebo žadatele;
- Poskytovat větší podporu národním a celoevropským iniciativám sloužícím integraci barmských společenstev v Evropě;
- Speciální studium o obchodování s převozem lidí z Barmy do Evropy;
- Opatření proti takové a podobné činnosti;
- Poskytovat zvláštní ochranu ženám a dívkám po dobu azylového řízení, pokud toho bude třeba.
- Dát hlavy dohromady (“think tank”) nad evropskou demografickou politikou, znovu se zamyslet nad pojmem „pevnost Evropa“, shrnout znalosti a zkušenosti sociálních expertů.

Skutečnosti kolem barmských uprchlíků v Evropě

Rakousko

Do roku 2006 žilo v Rakousku 20 Barmánců. Od září roku 2007 zažádalo o azyl dalších deset. Několik ze žadatelů naštěstí získalo uprchlický status. Avšak většina žadatelů byla u první instance odmítnuta. Žadatelé však mohli neomezenou dobu čekat na rozhodnutí v druhé instanci. Což je pak období nejistoty a strachu a mnozí to pocítují jako mrhání časem svého života.

Všichni uprchlíci, s nimiž jsem se setkala, vstoupili na rakouskou půdu na vídenském mezinárodním letišti. Všichni tam strávili několik dní a nocí a všichni si stěžovali na nesrovnalosti v komunikaci s rakouskými úřady. „Popadl mě velký strach na letišti, když se mnou začal mluvit uniformovaný policista. Pochopila jsem jen, že uniformovaní lidé v Evropě nestřílejí po lidech a nemučí je jako v Barmě. Později jsem si uvědomila, že nejsem v Austrálii, ale v Austrii, tj. v Rakousku.“⁴

V Rakousku také není k dispozici žádný soudní tlumočnický barmština. Zdá se, že nedorozumění vznikala v důsledku neprofesionality tlumočnicků a nedostatku znalostí o právech a povinnostech u žadatelů o azyl a to mělo na justici neblahý vliv.

Když řízení začalo, žadatelé o azyl byli převezeni do různých, většinou odlehlých částí Rakouska. O ubytování, stravu a lékařskou péči se staraly zemské instituce. Žadatelé z celého světa bydlí společně v těsných prostorách starých domů. Já jsem si všimla necitlivosti k tělesným rozdílům a ke kultuře (např. muži i ženy spali ve společných ložnicích o výměře 10 m², což nepříchází v původní kultuře vůbec v úvahu, nebyly oddělené koupelny apod.. To má být „domov“, kde žadatelé tráví někdy i několik let, aniž by dostali povolení pracovat, aniž by se mohli pohybovat, v nedostatku možnosti se vzdělávat či integrovat, bez infrastruktur atd. „Když jsme dorazili do Vídně, byli jsme tři, kdo pocházeli z Barmy. Teď jsme jen dvě osoby. Třetí se někde ztratila.“⁵ Také je třeba pomyslet na to, že mnozí Barmánci nikdy v životě neviděli sníh, že jde o totální změny všeho: podnebí, stravy, oděvu, hudby, modliteb, každodenních zvyklostí a návyků, což může být v horských rakouských vesnicích pěkný náklad pro člověka, kterému nic nepřipomíná jeho vlast. Každý Barmánců určený k deportování do Barmy, musí cítit strach z jisté smrti. Všichni si přejí zůstat v Evropě a začít nový život. Všichni doufají, že si zažijí konečně jednoho dne v Evropě jak chutná svoboda. Momentálně však mají pocit, že uvízli mezi dvěma kameny.

Rakousko je proslulé svou azylovou politikou, která je nejtvrďší v Evropě. Přířímým dotazem se na

Recommendations for Common EU Improvements Regarding Asylum Seekers from Burma

- Create a European-wide database and network of people and institutions specialized in Burmese refugee issues (interpreter of several languages spoken in Burma, lawyers, NGOs, Burmese contact persons already settled in Europe) that will be available for all EU countries
 - Make legal asylum proceedings as short as possible
 - Grant asylum as fast as possible according to the Geneva Convention
 - Don't send Burmese asylum seekers back to Burma or non-EU states in any case until Burma is a democratic country
 - Give asylum seekers the possibility to work
 - Give asylum seekers individual perspectives for their future (education, language courses, local knowledge, job possibilities, integration programmes etc.)
 - Increase gender and cultural sensitivity among authorities and the local population
 - Boost knowledge about the political situation in Burma among authorities (more coherence between different national and international institutions)
 - Provide asylum seekers with information about local networks, NGOs, rights and duties (in a language they understand)
 - Increase the number of European countries that participate in the UNHCR Resettlement Programme
 - Increase the budget for small, existing NGOs that support the Burmese democracy movement and that also have the capacity and desire to support arriving asylum seekers
 - Increase the budget for national and European-wide initiatives to integrate Burmese communities in Europe
 - Undertake a case study about human trafficking from Burma to Europe
 - Take measures against human trafficking
 - Offer special protection for women and girls during asylum proceedings, if needed
 - Create a think tank for new European demographic policy: rethink "Fortress Europe"; include knowledge and experiences of social experts.

The Reality for Burmese Refugees in Europe

Austria

Until 2006, around 20 Burmese lived in Austria. Since September 2007, around 10 Burmese have ap-

plied for asylum. Fortunately, some asylum seekers have already received refugee status. But for most, asylum has been denied at the first level of jurisdiction. The asylum seekers have to wait an unlimited time for the second level of jurisdiction. This is a period of incertitude and fear and – as many feel – a waste of their lifetime.

All refugees I have met arrived at Vienna International Airport. All of them spent a few days and nights there and all of them said they faced communication problems with Austrian authorities. "I was very afraid at the airport when a man in a police uniform started to talk to me. But I understand now that uniformed men in Europe are not shooting and torturing like in Burma. Later on I realised that I am not in Australia but in Austria."⁴

In Austria no professional Burmese interpreter is available. It seems that misunderstandings occurred with non-professional translators and a lack of knowledge about the rights and duties of asylum seekers had a negative impact on the decisions made.

Once the proceedings started, Burmese asylum seekers were transferred to different parts of Austria, some to remote areas. Accommodation, food and medical care is provided by the regional governments. Asylum seekers from around the world are living together in close quarters in old houses.

■ BARMÁNCI V EVROPĚ

parlamentní půdě v létě roku 2008 zjistilo z úst rakouského ministra vnitra, že 6 ze žadatelů o azyl bylo vyhoštěno v letech 1988 až 2008 z Rakouska.⁶ Nelze se nebát toho, že v Barmě se jim stalo to nejhorší. V Barmě je totiž ilegální opuštění země a žádost o azyl v cizí zemi zločinem. Nadto jakákoli politická opoziční činnost se tvrdě pronásleduje. Proto deportovat barmské žadatele o azyl z Rakouska „domů“ je krajně neodpovědné. Evropa jako místo, kde by měla lidská důstojnost a lidská práva vládnout po celém světě – musí chránit osoby, přicházející ze zemí s nejtemnějšími diktaturami na světě.

Švýcarsko

Ve Švýcarsku se dalo setkat se stejnou situací, jako v Rakousku do roku 2006. Tuto situaci nakonec změnil dokumentární film⁷ o deportaci barmského žadatele o švýcarský azyl. Pana Stanleje Van Tha deportovaly švýcarské úřady do Barmy, když zamítly jeho žádost o azyl. Díky filmaři bylo možno získat germanofonnímu publiku podrobné svědectví o tomto hanebném případě. Od té doby, jak se zdá, mohou si být barmské žadatele švýcarským azylem jisti.

Pan Stanley Van Than byl po deportaci do Barmy uvržen do vězení a odsouzen za zločin opuštění země, za žádost o azyl v cizině a za politickou činnost na 19 let žaláře. Barmské vojenské úřady ho mučily. Za dva roky se pan Stanley Van Tha opět „objevil“ ve Švýcarsku. Jak to bylo možné? – na to jednoho dne odpovědí jak švýcarské, tak barmské úřady. Nakonec se roku 2008 směl setkat se svou rodinou a žít s ní společně, sice traumatizován, ale dohromady.

Německo

Od září roku 2007 nelze v Německu pozorovat žádný zvláštní růst počtu barmských uprchlíků. Dnes žije v Německu 550 uprchlíků a 50 žadatelů o azyl.⁸ Vedle toho tam žije dalších 250 Barmánců. Většina uprchlíků přišla roku 2002, když v západní Barmě začala etnická čistka. Již zmíněný švýcarský dokumentární film měl takový vliv, že roku 2006 byl udělen azyl dvěma barmským žadatelům. Od té doby je obecně známo příslušným německým úřadům:

1. že požádat o azyl v cizině je v Barmě zločinem, který se trestá desetiletým žalářem;

4. a že ilegálně opustit zemi je v Barmě zločinem, který se tam trestá žalářem až do 10 let.

V důsledku toho dnes není z Německa deportován domů žádný Barmánc. Nicméně zůstává hádankou, co se děje na německých letištních policejních stanicích a panuje nejistota, zda Barmánci nejsou posíláni zpět přímo, pokud nejsou schopni spolupracovat s legálním systémem. Německo se stalo barmským žadatelům o azyl relativní jistotou, pokud zažádali o azyl. Je však nutno se ptát, proč

tak málo Barmánců dorazilo v posledních letech do Německa. A proč je Barmáncům téměř nemožné získat německé vízum, pokud odjíždějí ze zemí Sdružení národů jihovýchodní Asie ASEAN?

Barmská kancelář v Německu (BBG – Barma Bureau Germany)⁹ vyjádřila následující přání:

1. Německo by mělo udělovat azyl ve zkráceném řízení všem Barmáncům, kteří vážili dlouhou a obtížnou cestu z Barmy do Německa. Měly by se zrušit léta se vlekoucí výslechy. Cestování z Barmy, která trpí již půl století pod vojenskou juntou je samo o sobě dost tvrdým údělem. Barma je zcela v troskách. Strach z deportace musí padnou do propasti nepaměti.

2. Německo by mělo každoročně přijmout několik set Barmánců tím, že se bude podílet na Přesídlovacím programu (Resettlement programme) Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky tak, jak to činí země ve Skandinávii, Beneluxu, v Norsku, Irsku a jinde. Německo by mělo pomáhat barmským uprchlíkům, kteří žijí ilegálně po celá desetiletí v utečeneckých táborech nejen na hranicích s Thajskem, ale také s Bangladéší, a poskytovat jim všechny nutné potřeby jako je vzdělání, zaměstnání, střechu nad hlavou apod.

3. Barmánci se snadno přizpůsobují. Učí se místnímu jazyku a ve srovnání s jinými národy, přijímá německá společnost Barmánce docela hladce. Barmánci chtějí pracovat a mít samostatné hospodářství. Stává se dokonce, že Barmánci později vrací sociální podporu státu zpět. Je zapotřebí více možností. Všeobecně se Barmánci v Německu s xenofobií nesetkávají a cítí se v německé společnosti dobře.

4. Jednoho dne zde nebudou nikde žádné hranice protože národy mají společný zájem a kladné vztahy mezi sebou. Zmizí kategorie „národnost“ či „státní příslušnost“ a zůstane jen „člověk“. Jednoho dne konečně nikdo nebude na Zemi ilegálně.

Terminologie

Žadatel o azyl: osoby, které požádaly o azyl podle Ženevské konvence a které čekají na výsledek příslušného řízení.

Uprchlíci: osoby, jimž byl udělen azyl podle Ženevské konvence

Tyto kategorie by bylo samozřejmě třeba ještě podrobněji specifikovat podle právních předpisů, ale to nevyžaduje účel tohoto článku.

Thajsko neratifikovalo Ženevské úmluvy. Proto tam nežijí žádní „uprchlíci“. Thajsko také není „bezpečným třetím státem“, kam by bylo možno legálně deportovat Barmánce.

I have observed a lack of gender and cultural sensitivity (e.g., man and woman in the same 10 m² bedroom which is unacceptable in their own culture, no separate bathrooms etc.). This is the “home” where asylum seekers sometimes wait several years without permission to work, without the possibility to move, with a lack of education options, infrastructure, integration, etc. “When we arrived in Vienna there were three of us from Burma. Now we are two. One person disappeared.”⁵ It should not be forgotten that most Burmese people have never seen snow before, that the change of climate, food, clothes, songs, prayers – everyday habits – becomes a big challenge in Austrian mountain villages and nothing reminds them of their motherland. All asylum seekers expressed a fear of death if deported to Burma. All wish to stay in Europe and start a new life. All hope to taste real freedom one day in Europe. Meanwhile they feel stuck between a rock and a hard place.

Austria is known for having one of the harshest asylum policies in Europe. The Minister of Interior in summer 2008 confirmed upon a parliamentary inquiry that 6 Burmese asylum seekers were deported from Austria between 1988 and 2008⁶. We fear the worst as to what happened to them in Burma. In Burma it is a crime to leave the country illegally and to ask for asylum in another state. Additionally, any political opposition activities are prosecuted harshly. Due to these legal facts and to recent political and humanitarian developments inside the country, it is irresponsible to deport Burmese asylum seekers from Austria. Europe – a place where human dignity and human rights should rule across the continent – must protect also citizens coming from the darkest dictatorships of the world.

Switzerland

In Switzerland we can find a similar situation as in Austria until 2006. Eventually, a documentary film⁷ about the deportation of a Burmese asylum seeker in Switzerland changed the situation. Mr. Stanley Van Tha was deported to Burma by Swiss authorities after asylum was denied. Thanks to the filmmaker it was possible to bring a detailed report about this degrading case to a wide German-speaking public. Since this time Burmese asylum seekers seem to be safe in Switzerland.

After deportation to Burma Mr. Stanley Van Tha was imprisoned and punished for his crimes of leaving the country, asking for asylum in another state and political activities in Burma for 19 years. He was tortured by Burma’s military authorities. Two years later Mr. Stanley Van Tha “appeared” again in Switzerland. How was that possible? – Swiss and Burmese authorities may answer one day. Finally he

was able to join his family in Switzerland in 2008 – traumatised but united.

Germany

In Germany no significant increase in the number of Burmese asylum seekers has been observed since September 2007. Today around 550 Burmese refugees and 50 asylum seekers live in Germany⁸. Another 250 Burmese are married to Germans or came

Ukázky barmského bojového umění Thain s mistrem U Tchwei Thau

Tajemství Thain

Mistr v disciplíně boje se zbraní v roce 1971 v Barmě, předvede boj bez zbraní i se zbraní – s mečem, oštěpem, nůžkou, ohněm, atd.

Představení se budou konat:

18.9.2006 ve 14:30 hod.
ve 4. patře Paláce Flora
Vinohradská 151, Praha 3

■

19.9.2006 ve 19:30 hod.
v divadle DISK,
Karlova 25, Praha 1.

vstupné dobrovolné

Představení pořádá Burma Centre Prague ve spolupráci s Divadlem Disk, Orange Moon a Palácem Flora.

ORANGE MOON THAI, BURMESE AND INDIAN CUISINE

Palác Flora

BURMA CENTRE PRAGUE

DISK

as students, businessmen, diplomats or for other reasons. Most of the refugees arrived after 2002 when ethnic cleansing started in western Burma. The Swiss documentary mentioned above had such an influence that asylum was granted to around 200 Burmese asylum seekers in Germany in 2006. Since then, most German authorities realize that:

1. In Burma it is a crime to apply for asylum in another state; this crime is punishable by up to 10 years in prison in Burma.
2. Leaving Burma illegally is a crime punishable by up to 10 years in Burma.

Due to these facts no Burmese are deported nowadays. But it remains unknown what happens at German airport police stations and if Burmese are sent back directly if they are unable to cope with the legal system. Germany has become a relatively

■ BARMÁNCI V EVROPĚ

Barmánci: ti, kteří měli nebo mají pasy „Myanmárského svazu“ (Union of Myanmar) v okamžiku podání žádosti o evropská víza nebo o uprchlický statut. Tyto osoby ovšem náležejí k různým etnikům, mluví různými jazyky, mají různá náboženství, kultury, dějiny atd.

Poznámky

¹ Tomás Ojea Quintana, zvláštní zpravodaj o situaci lidských práv v Barmě, zpráva ze dne 23. října 2008; http://www.un.org/News/briefings.2008/081023_Quintana.cod.htm

² Ko Aung je mluvčím Sdružení Barmského demokratického hnutí ve Velké Británii, a tedy oponuje Barmské vládě. Mluvil k britské vládě, aby aktualizoval její politiku vůči Barmě, a to takto: „Britská vláda by měla změnit svou politiku vůči Barmě, protože na jedné straně jeden mluvčí (Ministerstvo vnitra) neví, co říká druhý (Ministerstvo zahraničí).“ <http://www.globalsecurity.org/military/library/news/2007/11/mil-071122-voa05.htm>

³ Dr. Thaung Htun, představitel NCGUB za věci OSN, 27 října 2008

⁴ Žadatel o azyl bez uvedení jména

⁵ Žadatel o azyl bez uvedení jména

⁶ http://www.petrabayr.at/parlament/2008/anfragen%2008/080814_a_burma_fekter.pdf

⁷ Irene Marty, „Ausgeschafft. Die unglaubliche Geschichte des Stanley Van Tha“, 2006

⁸ Číselné údaje dodal pan Khan.

⁹ Pan Georg Khan v telefonním rozhovoru dne 29. října 2008.

Autorka

Margot Pires je sociální antropoložkou. Je zakladatelkou a ředitelkou Rakouského barmského střediska (Austrian Burma Center), které sídlí ve Vídni (Rakousko).

▼ *Pietní akce v roce 2007 u památníku Jana Palacha a Jana Zajíce.*

▼ *Event in Prague at the Memorial of Jan Palach and Jan Zajíc who burned themselves to death in protest against the soviet occupation.*

safe place for Burmese asylum seekers once they applied for asylum in Germany. Nevertheless we have to ask why so few Burmese have come to Germany in the last year? Why is it almost impossible to obtain a visa for Germany for Burmese departing from an ASEAN member state?

The Burma Bureau Germany⁹ has expressed following wishes:

1. Germany should grant asylum in fast proceedings to all Burmese who could make the long and difficult journey from Burma to Germany. There shouldn't be a year-long application and review process. Coming from Burma which has a 50-year history of military dictatorship is hard enough. Burma is totally ruined.

2. Germany should annually accept a few hundred Burmese by participating in the UNHCR Resettlement Programme (as the Scandinavian and Benelux countries, Norway, Ireland, and others do). Germany should help Burmese refugees who have lived "illegally" for decades in refugee camps along the borders in Thailand but also in Bangladesh and provide them with all necessities like education, jobs, shelter, and so on in Germany.

3. Burmese people can adapt easily. They learn the local language and compared with other communities, Burmese people are well accepted in German society. Burmese people want to work and be economically independent. Burmese give social support back to the state. Still more possibilities are needed. Generally Burmese people don't face xenophobia and feel safe in German society.

4. One day there will be no borders anymore because people love each other. One day there will be only the category "human being". One day nobody can be illegal on earth anymore.

Terminology

Asylum seekers: persons who applied for asylum (Geneva Convention) and who are waiting for the outcome

Refugees: persons to whom asylum (according to the Geneva Convention) has been granted.

Of course these categories must be divided into more different legal categories but it was not necessary to highlight legal details in this article.

Thailand has not ratified the Geneva Convention. Therefore no "refugees" live in Thailand. Thailand is not a safe third state to which Burmese can legally be deported from Europe.

Burmese: person/s who have/had a passport from "Union of Myanmar" when asking for a visa and/or asylum in Europe.

These persons belong to different ethnic groups, may have different languages, religions, cultures, histories, etc.

Notes

¹ Tomás Ojea Quintana, Special Rapporteur on the situation of human rights in Myanmar, 23 October 2008, http://www.un.org/News/briefings/docs/2008/081023_Quintana.doc.htm

² Ko Aung is a spokesperson for the Burmese Democratic Movement Association U.K., which opposes the Burmese government. He called for the British government to synchronize its policy regarding Burma. "The U.K. government should change their policy on Burma because the problem is Home Office say different and then also Foreign Office also say different," he said. <http://www.globalsecurity.org/military/library/news/2007/11/mil-071122-voa05.htm>

³ Dr. Thaug Htun, NCGUB's Representative for UN Affairs, 27 October 2008.

⁴ Anonymus asylum seeker.

⁵ Anonymus asylum seeker.

⁶ http://www.petrabayr.at/parlament/2008/anfragen%2008/080814_a_burma_fekter.pdf

⁷ "Ausgeschafft. Die unglaubliche Geschichte des Stanley Van Tha." Von Irene Marty. 2006.

⁸ Numbers provided by Mr. Khan.

⁹ Mr. Georg Khan in a telephone interview, 29 October 2008.

Author

Margot Pires is a Social Anthropologist. She is the founder and manager of the Austrian Burma Center, located in Vienna, Austria.

U Minn Latt Yekhaun – zakladatel barmanistiky v Československu

Dagmar Bečková

U Minn Latt Yekhaun, alias Maung Htun Kyi, barmský lingvista, literární historik, spisovatel a učitel, byl osobností, která nejvíce přispěla k informacím o Barmě a jejímu vědeckému poznání v Československu.

Narodil se v Barmě 19. července 1925 a studoval na prestižním gymnáziu St. Paul's v Rangúnu. Během druhé světové války se zúčastnil povstání proti japonské okupaci v oblasti Pegu v Dolní Barmě. Poté, co Barma v lednu 1948 získala nezávislost, Yekhaun, člen Komunistické strany Barmy (Bílé vlajky), odešel do ilegality.

Roku 1950 byl jedním ze tří barmských studentů, kteří přijeli do Prahy. Studoval anglistiku a historii na

Filologické fakultě Univerzity Karlovy a jeho diplomová práce *Burma in English Letters (Barma v anglické beletrii)* se stala úvodem do barmských studií v Praze. V letech 1955-58 vyučoval barmštinu v Jazykové škole v Praze a roku 1956 tam vyšla jeho *The Prague Method Burmese Reader with Burmese-English and English-Burmese Alphabetical Vocabularies (Učebnice barmštiny podle Pražské metody s barmsko-anglickým a anglicko-barmským slovníkem)*. Díky němu měli čeští studenti první možnost studovat v Československu moderní barmský jazyk. V letech 1958-60 pak dva z nich – Dagmar Nováková (Bečková) a Jan Bečka odjeli pokračovat ve studiích barmanistiky na Rangúnskou univerzitu do Barmy.

V letech 1955-67 U Minn Latt působil jako vědecký pracovník Orientálního ústavu Československé akademie věd, kde roku 1960 získal titul CSc (kandidáta věd). Stal se také lektorem na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, kde pod jeho vedením Dagmar Bečková a Jan Bečka roku 1962 dokončili svá studia barmanistiky. Také oni se stali vědeckými pracovníky Orientálního ústavu ČSAV.

V 60. letech 20. století byl U Minn Latt aktivním členem Lingvistického kroužku Orientálního ústavu ČSAV. Publikoval řadu studií o moderním barmském jazyce, o barmské literatuře i překlady z barmské literatury do češtiny. Sám byl spisovatelem – jeho povídky a básně byly v Barmě publikovány pod pseudonymem Yekhaun.

Jeho *Barma-křížovatka Asie*, kterou roku 1958 vydalo Státní nakladatelství politické literatury v Praze, byla prvním úvodem do dějin, ekonomiky a politiky Barmy pro české čtenáře. Avšak jeho nejdůležitější díla byly jeho vědecké studie, publikované ve vědeckém

U Minn Latt Yekhaun – Founder of Burmese Studies in Czechoslovakia

Dagmar Bečková

U Minn Latt Yekhaun, alias Maung Htun Kyi, was a Burmese linguist, literary historian, writer and teacher. He made the greatest contribution to information about and scientific knowledge of Burma in Czechoslovakia.

Born in Burma on July 19, 1925, he studied at the prestigious St. Paul's Grammar School in Rangoon. During World War II he took part in the uprising against the Japanese occupation in the Pegu region of Lower Burma. After Burma gained independence in 1948 Yekhaun, as a member of the Communist Party of Burma (White Flag) went underground.

In 1950 he was one of the first three Burmese students to ever come to Prague. He studied English and history at the Faculty of Philology of Charles University. His diploma work, *Burma in English Letters*, became an introduction to Burmese studies in Prague. From 1955-58 he taught Burmese at the Prague Language School and in 1956 he published *The Prague Method Burmese Reader with Burmese-English and English-Burmese Alphabetical Vocabularies*. Thanks to him, Czech students received their first opportunity to study the modern Burmese language. In 1958-60 two of them, Dagmar Nováková-Bečková and Jan Bečka, went on to continue their studies at Rangoon University in Burma.

From 1955-67 Minn Latt Yekhaun was a researcher at the Oriental Institute of the Czechoslovak Academy of Sciences in Prague, where he received the title Candidate of Science (CSc) in 1960. He also became a lecturer at the Faculty of Philosophy of the Charles University where, under his guidance, Dagmar Nováková-Bečková and Jan Bečka finished their studies in 1962. They also became researchers at the Oriental Institute.

In the 1960s Minn Latt Yekhaun was an active member of the Linguistic Circle of the Oriental Institute. He published a lot of studies about the modern Burmese language and literature and translations of Burmese literature into Czech. He himself was an active writer, and his short stories and poems were published under the name Yekhaun in Burma.

His *Barma - křižovatka Asie (Burma - the Crossroads of Asia)*, published by SNPL in Prague (1958), was the first introduction to the history, politics and economics of Burma for the Czech public. His most important works, however, were his scientific studies, published in the scientific quarterly of the Oriental Institute, *Archív Orientální (ArOr)*.

Thanks to his knowledge of Czech, Yekhaun published *The Prague Method Romanization of Burmese* in *ArOr* 26/1958, introducing a precise method which can very accurately transcribe Burmese into Latin script and vice versa, preserving all four tones and approximating pronunciation. A modified ver-

■ BARMÁNCI V ČECHÁCH

čtvrtletníku Orientálního ústavu – v *Archívu Orientálním (ArOr)*.

Díky jeho znalosti češtiny mohl publikovat *The Prague Method Romanization of Burmese (Pražská metoda romanizace barmštiny)*, *ArOr* 26, 1958, ve které vytvořil precizní metodu, s jejíž pomocí je možno velice přesně, se všemi čtyřmi tóny, převést barmské písmo do latinky a naopak a která je velice blízká výslovnosti. Její zjednodušená verze se používá v českém tisku a publikacích dodnes.

Minn Lattovy další studie zahrnují *A Contribution Towards the Identification of the Word and Parts of Speech in Modern Burmese (Příspěvek k identifikaci slov a slovních druhů v moderní barmštině)* *ArOr* 27, 1959, *First Report on Studies in Burmese Grammar (První zpráva o studiích barmské gramatiky)*, *ArOr* 30, 1962, *Second Report on Studies in Burmese Grammar (Druhá zpráva...)* *ArOr* 31, 1963, *Third Report on Studies in Burmese Grammar (Třetí zpráva...)*, *ArOr* 32, 1964, *Tone, Juncture, Terminal and Stress in Modern Burmese, (Tón, spojení, koncovka a přízvuk v moderní barmštině)*, *Kolloquium* 1965. Skutečným mezníkem a vrcholem jeho výzkumu je jeho kniha *Modernization of Burmese, in Dissertationes Orientales 11, Oriental Institute, Academia, Prague* 1966. Je to rozbor barmského jazyka a návrh na jeho užívání a možný další vývoj. Minn Lattovy práce se staly velkou inspirací a podporou moderním barmským vědcům, spisovatelům a novinářům v jejich zápase proti konzervativním učencům, kteří považovali klasický barmský jazyk za jediný možný prostředek výrazu pro psaní seriózních textů. Podle jejich názoru je psaní moderním jazykem degradací barmské jazykové tradice. Avšak mladší generace autorů, zvláště členů Svazu spisovatelů Horní Barmy, začala

užívat moderní jazyk nejen v krásné literatuře, ale i v jiných textech a tak dokázala, že tento způsob vyjadřování činí jazyk jasnějším a srozumitelnějším. Tuto tendenci můžeme pozorovat do dneška, kdy stále více článků a studií v barmských novinách, časopisech a knihách se píše moderním jazykem.

Minn Lattův zájem o barmskou literaturu se projevil v jeho *Main Streams in Burmese Literature (Hlavní proudy v barmské literatuře)*, *New Orient Bimonthly* 1, 3, 6 1960, 3 1962 a ve studii *Barmská literatura pro skripta Z dějin literatur Asie a Afriky V., Literatury jihovýchodní Asie a Indie, Praha* 1964, *Filozofická fakulta UK*. Autor v nich ukazuje vývoj barmské literatury od počátků do poloviny 20. století. Publikoval rovněž články o barmské kultuře a literatuře a překlady z barmské literatury v časopise *Nový Orient*.

Jako významný lingvista měl U Minn Latt styky s barmanisty v NDR, Rusku, Velké Británii atd.

Roku 1967 Minn Latt odjel z Prahy do Pekingu. V Číně studoval a zkoumal šanský jazyk. Roku 1969 odjel do Šanského státu ve východní Barmě na území, ovládané Komunistickou stranou Barmy, kde byl koncem 80. let zabit.

Autorka

Barmanistka. V letech 1958 - 1960 studovala na rangúnské univerzitě v Barmě. Studium barmanistiky dokončila na filozofické fakultě UK roku 1962. V letech 1960 - 1990 pracovala v Orientálním ústavu ČSAV, kde se zabývala moderní literaturou, kulturou a dějinami Barmy. Nyní vyučuje barmštinu.

◀ U Minn Latt s autorkou v Praze. ▶

sion has been used in the Czech press and publications until today.

His other studies include *A Contribution towards the Identification of the Word and Parts of Speech in Modern Burmese*, ArOr 27, 1959, *First Report on Studies in Burmese Grammar*, ArOr 30, 1962, *Second Report on Studies in Burmese Grammar*, ArOr 31, 1963, *Third Report on Studies in Burmese Grammar*, ArOr 32, 1964, *Tone, Juncture, Terminal and Stress in Modern Burmese*, *Kolloquium* 1965. The real milestone of his research was his book *Modernization of Burmese*, *Dissertationes Orientales* 11, *Oriental Institute, Academia, Prague* 1966. This is an analysis of the Burmese language and a proposal for its usage and possible further development. Minn Latt Yekhaun's works became a great inspiration and support to modern Burmese scholars, writers and journalists in their fight against traditionally conservative scholars who considered the classical Burmese language the only suitable means of expression for writing serious texts. In their opinion, the modern way of writing degraded the Burmese language tradition. The younger generation of authors, however, namely those from the Union of Writers of Upper Burma, have begun to use modern language not only in literature, but also in other texts, showing that this method of expression makes the language clearer and more comprehensible. This tendency can be observed until the present, when more and more articles and studies in Burmese newspapers, magazines and books are written in the modern language.

Minn Latt Yekhaun's interest in Burmese literature was shown in his *Main Streams in Burmese Literature*, *New Orient Bimonthly* 1, 3, 6, 1960 and 3, 1962, and in *Barmská literatura (Burmese Literature)* in *Z dějin literatur Asie a Afriky V., Literatury jihovýchodní Asie a Indie*, Praha 1964, showing the development of Burmese literature from the beginning to the middle of the 20th century. He also published Czech articles on Burmese culture and literature and translations into Czech in the magazine *Nový Orient*. As an outstanding linguist, he maintained contact with scholars of Burmese from East Germany, Russia, Britain, etc.

In 1967 Minn Latt Yekhaun left Prague for Beijing, China, where he studied the Shan language. In 1969 he left for the Shan State in east Burma, a territory ruled by the Communist Party of Burma, where he was killed at the end of the 1980s.

Author

Expert in Burmese Studies. In the years 1958 - 1960 she studied at Rangoon University in Burma. She finished her studies at the Philosophical Faculty of Charles University, Prague, in 1962. In the years 1960 - 1990 she was working in the Oriental Institute of the Czechoslovak Academy of Sciences where she concentrated on modern language, culture and history of Burma. Now, she's teaching Burmese.

◀ U Minn Latt and the author in Prague. ▶

Integrace příchozích z Barmy v České republice

Sabe Amthor Soe

Integrace je oboustranný proces, kdy se cizinec zvolna učí a proniká do zvyků, jazyka a způsobu života dané společnosti, ovšem bez striktního požadavku na opuštění svých kulturních zvyklostí. Na rozdíl od asimilace je zde však třeba zdůraznit ono chápání celého procesu jako oboustranného, tedy procesu, kdy aktivitu vyvíjí nejen cizinci ale i domácí obyvatelstvo (Aktualizovaná koncepce integrace cizinců 2006, da Costa 2006).¹

V případě Barmánců je to obzvláště komplikovaný a komplexní proces vzhledem k situaci v Barmě. Mnoho barmských uprchlíků se nachází v různých státech světa kvůli fyzickému a psychickému násilí ze strany vojenského režimu, a kvůli stále se zhoršující ekonomické situaci v zemi. Mezi nimi jsou jak aktivisté, tak prostí občané Barmy. Zkušenost, kvalifikace a předpoklady těchto jednotlivců se velice liší a při procesu jejich integrace je nutno brát ohledy na tyto aspekty.

Barmské centrum Praha, o.p.s. se již několik let zabývá poskytováním asistence barmským uprchlíkům a jiným Barmáncům, jako jsou studenti a stážisté v České republice. Naše role spočívá nejen v poskytování překladatelských a tlumočnických služeb a individuálního poradenství, ale také v tom, abychom nově příchozím Barmáncům pomohli proniknout do socio-kulturních reálií jejich porovnáním s barmskými poměry, a u české veřejnosti zase zvyšovali povědomí o Barmě a tamějších zvyklostech.

Barmská komunita v české republice je zatím velmi malá, donedávna čítala řádově dvě desítky osob. V rámci vládního programu přesídlování přijela v říjnu 2008 první skupina 23 osob z etnické skupiny Čjinů, čímž se komunita Barmánců v České republice začíná rozrůstat. Pro zmíněný program dosud sloužilo Barmské centrum Praha sporadicky při tlumočení a poskytl ad hoc několik doporučení. Z dosavadních zkušeností našeho centra a zkušeností jiných barmských komunit v Evropě jsme vyzorovali následující překážky v procesu integrace Barmánců:

a) Největší překážkou jsou zejména jazykové bariéry. V Barmě žije zhruba 130 etnických skupin s rozdílnými jazyky a zvyklostmi. I když je barmština v zemi úředním jazykem, pouze ti, kteří navštěvovali

barmskou státní školu, se umí dorozumět v barmštině. Barmský jazyk, který je členem tibetobarmské jazykové skupiny a ovlivněn jazyky páli, sanskrtem, mon, hindským a jinými, je velmi odlišný od jazyků evropských. Doba naučení se novému evropskému jazyku tak může trvat u každého různě dlouho. Těžké je nejen učení se tomuto novému jazyku, ale také pochopení nových výrazů, jejichž význam je pro ně zatím zcela neznámý.

b) Velké kulturní bariéry a rozdíly v mentalitě a zvyklostech způsobují Barmáncům v Čechách nemalé potíže při jejich každodenním životě. Například v Barmě je běžným pozdravem pouhý úsměv či dotaz "Už jste jedli?". To by však nestačilo pro slušné chování v evropské společnosti, kde se zdraví "dobrý den" a "na shledanou".

Typická barmská vlastnost bez rozdílů etnické národnosti je tzv. *á-ná-dé* (volný překlad: ze slušnosti a respektu neobtěžovat jiné svými potřebami či problémy, a také aby se předcházelo trapným situacím z odmítnutí). Tato vlastnost je mnohdy velkou překážkou při integraci Barmánců. Neradi se ptají vícekrát, aby si nepřipadali hloupě. Často improvizují a nakládají s "domněle pochopenou" informací, což může vyústit k trvale neřešitelným situacím.

c) Nedostatečná informovanost příchozích z Barmy o hostitelské zemi, kde jim bude udělena mezinárodní ochrana, způsobuje zbytečné iluze o "zaslíbeném" světě. S tím je též spojeno jejich nerealistické očekávání v nové zemi. Toto očekávání často končí velkým zklamáním, příchozí rezignují a stávají se pasivními uprchlíky.

d) Neznalost fungování demokratického státu je další velkou překážkou pro barmské exulanty. Dosud žili v zemi, kde nefungují systémy pro veřejnost, jako jsou zdravotnictví, školství, sociální zabezpečení, soudy nebo parlament. Zde je nutná velká dávka informací a praktických ukázek demokracie v praxi. Nesmíme také zapomenout na odlišné myšlení a chování, způsobené kvůli nefungujícímu státu, např. tendence k uplácení, nedodržování smluvených termínů, nedůvěra v úřady, respekt až strach z výše postavených úředníků apod.

e) Nedostatečná informovanost majoritní společnosti o zemi původu příchozích může vytvářet

Integration of Migrants from Burma in the Czech Republic

Sabe Amthor Soe

Integration is a two-sided process, in which a foreigner slowly acquires the habits, language and way of life of the society in which he or she is living, without of course the strict requirement of abandoning his or her own customs. In contrast to assimilation, it is necessary to stress in this case the concept of the whole process as being mutual, hence a process where not only the foreigner but also the local population must take action. (Updated Concept of the Integration of Foreigners 2006, da Costa 2006).¹

In the case of Burmese, this is an extraordinarily complicated process due to the situation in Burma. Many Burmese refugees are staying in different countries around the world because they have experienced physical and psychological violence carried out by the military regime and because of the worsening economic situation in the country. Among them are both activists and ordinary Burmese citizens. The experience, qualifications, and other preconditions of these individuals differ greatly and must be considered during the process of their integration. The Burma Center Prague, o.p.s. has for some years been engaged in providing assistance to Burmese refugees and other Burmese living in the Czech Republic, for example students and interns. Our role consists not only in offering translation and interpreting services and individual counseling, but also helping the newly arrived to learn about Czech culture and regional characteristics by juxtaposing them with corresponding conditions in Burma. We also raise awareness about Burma and its customs.

The Burmese community in the Czech Republic is still very small. Until recently it comprised about twenty persons. In the context of a government resettlement program, in September 2008 a first group of 23 members of the Chin ethnic group arrived, thus increasing the size of the Burmese community in the Czech Republic. For this program, the Burma Center Prague has sporadically offered interpreting and ad hoc advisory services. Based on our past experience and the experience of other Burmese communities in Europe, we identified the following obstacles in the integration process of Burmese:

a) The biggest obstacle is the language barrier. In Burma there's a multitude of approximately 130 ethnic groups with different languages and customs.

Even though Burmese is the country's administrative language, only those who visited a Burmese state-run school are able to communicate in Burmese. The Burmese language, which is counted among the Tibetoburmese languages and has been influenced by Pali, Sanskrit, Mon, Hindi and others, is very different from European languages. Therefore, the length of time needed to learn a European language can be an important factor and can vary considerably among individuals. Furthermore, it is not only difficult to learn a new language, but also to understand new terms if the corresponding items are entirely unknown to them.

b) Huge cultural barriers and different mentalities and customs cause serious problems for Burmese in Bohemia trying to cope with daily life. For instance, in Burma it is common to greet someone merely with a smile or the question: "Have you already eaten?" This, however, would not be considered good behavior in European society where you are supposed to say "Hello" and "Good-bye".

One typical Burmese characteristic across all ethnic groups is the so-called *ah-nah-day* (free translation: for politeness and respect not to bother others with your needs or problems and also to preclude the embarrassment of your request being rejected). This characteristic is often a big obstacle to the integration of Burmese. They also avoid asking the same question twice so as to not risk appearing stupid. Often they improvise and base their knowledge on assumptions, which can lead to permanently unsolvable problems.

c) Newcomers' insufficient knowledge about the host country where they are granted asylum creates avoidable illusions about a "promised land". They also have unrealistic expectations about their new home. These expectations often result in a major disappointment, the new arrivals give up and become passive refugees.

d) Ignorance of how a democratic state system functions is another big obstacle for Burmese exiles. Previously, they lived in a country where no public systems were operational, such as health system, education, social welfare, courts or parliament. Here, they need a huge load of information and practical lessons on democracy in practice. Nor should we forget the different ways of thinking and behavior

■ BARMÁNCI V ČECHÁCH

mnoho komplikací při společném soužití. Např. gynekolog, který nezná poměry barské pacientky, nepochopí, že pacientka dosud nezažila gynekologické vyšetření, a že má velký strach nejen z vyšetření, ale také z osoby mužského lékaře. Paní učitelka žádá maminku, aby připravila svačinu pro dítě do školy, maminka ale neví, jak to má udělat. Nebo si sousedé mohou myslet, že se přistěhovala do domu další vietnamská rodina, která není ani natolik slušná, aby je zdravila, ani tak šikovná, aby podnikala.

Výše uvedené skutečnosti jsou dle našeho názoru největšími překážkami pro všechny příchozí z Barmy. Existuje zde ještě řada specifických potřeb pro jednotlivé skupiny, např. pro aktivisty je důležitá možnost pokračování v politických aktivitách pro Barmu, prohloubení znalostí v oblasti lidsko-právní, legislativní, environmentální, lobbingu nebo systematická podpora pro aktivity na sjednocení všech příslušníků etnických skupin z Barmy, v současné době žijících v Evropě.

Mezi úkoly komplexního návrhu dlouhodobých legislativních a praktických opatření, schválených v usnesení české vlády č. 126, ze dne 8. února 2006, ke Koncepci integrace cizinců v roce 2005, patří:²

- Zohledňovat cílená specifická opatření (tj. znalost českého jazyka, ekonomická soběstačnost, orientace cizince ve společnosti a vztahy cizince s členy majoritní společnosti) stanovená Koncepcí integrace cizinců při nastavení resortních dotačních programů zaměřených na integraci cizinců.

- Prohlubovat dovednost interkulturní komunikace vybraných pracovníků státní správy, kteří přicházejí do kontaktu s cizinci.

- Zvyšovat informovanost cizinců i většinové společnosti o kultuře, dějinách a tradicích menšinové i většinové společnosti, a to i na místní a regionální úrovni.

K efektivnímu plnění těchto opatření s ohledem na příchozí z Barmy, doporučuji příslušným orgánům a organizacím za účelem úspěšné integrace těchto osob následující opatření:

- 1) Přizpůsobit jazykové kurzy pro Barmánce s ohledem na jejich znalosti reálií. Praktické ukázky mohou být užitečné pro okamžité pochopení. Zároveň by se nemělo zapomínat na řádné vysvětlování obsahu věci a porovnávání s reáliemi existujícími v Barmě.

- 2) Seznámit se co nejvíce s individuálními potřebami příchozích a poskytnout jim nutnou podporu. Tuto pomoc je nutno poskytnout jak s ohledem na jejich brzké zapojení do pracovního procesu, aby se brzy mohli stát ekonomicky soběstačnými osobami, tak s ohledem na jejich

opětovné aktivní zapojení v činnostech zaměřených na demokratizaci Barmy.

- 3) Rozšířit osvětové aktivity o Barmě pro veřejnost. Informace o socio-politické situaci v Barmě mohou být majoritní společnosti předávány ve formě přednášek, promítání filmů, veřejných diskuzí a kulturních představení. Podle dostupných možností bydlení budou příchozí rozmisťováni po celé republice. Proto považujeme osvětu pro širokou veřejnost za klíčovou aktivitu.

- 4) Prohlubovat znalosti a dovednosti interkulturní komunikace u vybraných pracovníků ve vztahu k příchozím z Barmy. Školení, workshopy a přednášky o kulturních rozdílech a o kulturně senzitivním přístupu by mohly pomoci předcházet zbytečným nedorozuměním na obou stranách. Podobné aktivity pro příchozí z Barmy mohou celé věci ještě více prospět.

- 5) Plánovat s časovým předstihem případné přesídlování barských uprchlíků. V přípravné fázi je nezbytné poskytovat dostatečné informace o hostitelské zemi a podmínkách, které je zde čekají. Vše by mělo být podáno se znalostí socio-kulturních rozdílů obou zemí. Dobrá průprava pro efektivní orientaci Barmánců v české společnosti by neměla být ponechána na dobu až po jejich příjezdu do země.

- 6) Spolupráce s organizacemi zabývajícími se s barskou tématikou či osobami z Barmy, které jsou již úspěšně integrovány v české společnosti. Mohou posloužit nejen jako dobrý příklad pro nově příchozí, ale také jejich znalosti a zkušenosti mohou být užitečné pro společné odstranění některých bariér. Role podobných organizací či osob jako interkulturní mezičlánky v celém procesu integrace přidá na hodnotách v úsilí všech příslušných institucí a organizací zabývajících se integrací cizinců v české republice.

Poznámky

¹ Arnošt Svoboda, Hana Tóthová: Koncepce integrace cizinců a situace v jednotlivých oblastech, 2007, <http://soze.cz/workinczech/>

² Zpráva o realizaci Koncepce integrace cizinců v roce 2007 a návrh dalšího postupu, MPSV, http://www.cizinci.cz/files/clanky/487/usneseni17032008_opr.pdf

Autorka

Autorka je původem z Barmy, která žije již skoro 20 let v České republice. Nyní zastává funkci ředitelky obecně prospěšné společnosti Burma Center Prague.

caused by a corrupt state, for example the tendency to bribe, not respecting the agreed time of meetings, mistrust in offices, and respect for or fear of high-ranking officials, and so on.

e) Insufficient knowledge in the host society about the newcomers' country of origin can lead to many complications when living side by side. For example, a gynecologist ignorant of the circumstances of Burmese patients would not know that the patient has never before undergone a gynecological checkup and therefore is very frightened not only of the examination but also of the male physician. A teacher would ask a migrant to prepare a lunch snack for her child at school; the mother, however, has no idea of how to do that. Or the migrants' neighbours assume that one more Vietnamese family has moved into their house who is not polite enough to greet them and also not clever enough to engage in business.

The above-mentioned facts are in our view the biggest obstacles for every immigrant from Burma. Furthermore, there is a set of specific needs for particular groups, e.g., for activists it is important to be able to continue their activities for Burma and to develop their knowledge in the field of human rights, legislation, environment, lobbying or systematic support of activities for the unification of Burmese ethnic groups living in Europe.

A complex draft of long-lasting legislative and practical measures, approved by the Czech government as decision number 126 from 8 February 2006, for a Concept of the Integration of Foreigners in the year 2005, mentions the following tasks:²

- To provide targeted specific measures (i.e., knowledge of the Czech language, economic self-sufficiency, orientation of foreigners in local society and the relationship between foreigners and local society), as determined by the Concept of the Integration of Foreigners, when setting up departmental grant schemes aimed at foreigners.
- To deepen the skills of intercultural communication of selected staff of the public administration who deal with foreigners.
- To increase the level of information of foreigners and society at large about the culture, history and traditions of the minority and majority societies, both on a local and regional scale.

To meet these goals regarding immigrants from Burma efficiently, I recommend the following steps to the administrative bodies in charge in order to achieve successful integration:

1) Adapt language courses for Burmese to their knowledge of the context. Practical examples can facilitate immediate understanding. At the same

time one should not neglect the proper explanation of the taught content and a comparison with corresponding items in Burma.

2) Familiarize yourself as soon as possible with the immigrants' individual needs and offer them the necessary assistance. This help must aim both at their quick integration into the labor market, making them economically self-sufficient, and at their renewed integration into activities aimed at the democratization in Burma.

3) Implement informational events about Burma for the public. Information about the socio-political situation in Burma can be provided to the local population in the form of lectures, film screenings, public discussions and cultural presentations. Depending on the availability of accommodation, the immigrants will be dispersed across the whole country. Therefore, we consider information for the general public a key activity.

4) Deepen the knowledge of intercultural communication of selected staff who deal with the immigrants from Burma. Training, workshops and lectures about cultural differences and about a culturally sensitive approach can help to preclude avoidable misunderstandings on both sides. Similar activities for the immigrants from Burma can further increase the benefit.

5) Plan the potential resettlement of Burmese refugees in sufficient time ahead. During the preparation it is crucial to offer the refugees sufficient information about the host country and the conditions awaiting them. This should be undertaken also while taking into account the socio-cultural difference between both countries. A sound preparation for efficient orientation into Czech society should not be left until the moment of their arrival.

6) Seek cooperation with organizations engaged in the Burma issue or with persons from Burma who are already successfully integrated into Czech society. They can serve not only as good examples for the newly arrived but their knowledge and experience can also prove useful for jointly removing barriers. The role of similar organizations or persons as an intercultural link in the whole process of integration adds value to the efforts of all institutions in charge and of those organizations that work for the integration of foreigners in the Czech Republic.

Author

The author originates from Burma and has lived for about 20 years in the Czech Republic. Presently, she holds the position of the director of the NGO Burma Center Prague.

The Burma Center Prague in Pictures Barmské centrum Praha v obrazech

- ▲ *Exhibition of political cartoons by the Burmese artist Harn Lay in Brno, 2007.*
- ▲ *Výstava politických karikatur od barmského umělce Harn Lay v Brně, 2007.*

- ▲ *Events in Prague during the "Saffron Revolution," 2007.*
- ▼
- ▲ *Akce v Praze během "Šafránové revoluce", 2007.*
- ▼

- ◀ *500 persons signed the "Declaration in Support of the People of Burma" on the conference "Forum 2000" in 2007.*
- ◀ *500 osob podepsalo "Deklaraci na podporu lidí v Barmě" na konferenci "Forum 2000" v roce 2007.*

Barmské centrum Praha

Obecně prospěšná společnost Barmské centrum Praha byla založena barmskou komunitou v České republice spolu s českými a mezinárodními podporovateli Barmy. Barmské centrum Praha nemá vazby na žádnou politickou stranu. Naše činnost je v souladu s Všeobecnou deklarací lidských práv vyhlášenou OSN a Mileniovými rozvojovými cíly OSN. Nášim cílem je zvýšit povědomí veřejnosti o Barmě v České i Slovenské republice a podporovat lid Barmy prostřednictvím našich aktivit. Pokládáme za nutné zdůrazňovat význam otázky lidských práv v Barmě a zajistit lidem základní věci, jako jsou vzdělání, zdravotní péče a právní jistota.

Co děláme:

- informujeme o aktuálním dění v Barmě
- organizujeme kulturní akce a kampaně
- zajišťujeme pomoc barmským uprchlíkům v České republice
- realizujeme rozvojové projekty určené lidem v Barmě

Burma Center Prague

The Burma Center Prague is a non-governmental and non-profit organization run by Burmese living in the Czech Republic and by supporters of Burma. The Burma Center Prague is not affiliated with any political party. We act in accordance with the Universal Declaration of Human Rights of the United Nations and the UN Millennium Development Goals. Our goal is to raise public awareness about Burma in the Czech and Slovak Republics, and to promote events in order to support the people of Burma. We feel the need to emphasize the importance of human rights and the necessity to provide the population with basic tools enabling it to survive and to receive fundamental goods, such as education, health care and legal security.

Our main activities comprise:

- Informing the public about the situation in Burma
- Organizing cultural events and campaigns
- Providing assistance to Burmese refugees in the Czech Republic
- Implementing development projects for the Burmese people

Časopis vydala v roce 2008 organizace Barmské centrum Praha (Burma Center Prague, o.p.s.).

koordinace a úprava: Christoph Amthor; překladatelé a lektori: Gwendolyn Albert, Dagmar Bečková, Radim Burkoň, Veronika Hanušová, Michal Malysa, Dr. Jaromír Máša, Lucie Rozmánková, Reena Sattar a Daniela Winová

Projekt byl finančně podpořen z prostředků Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Uskutečnil se pomocí členů, přátel a dobrovolníků Barmského centra Praha.

Autorská práva všech textů v této publikaci se vyhrazují. Reprodukce článků se povoluje jen po písemném souhlasu jejich autorů.

Internet

info@burma-center.org
www.burma-center.org

Poštovní adresa

Burma Center Prague o.p.s., Jarešova 10,
14900 Praha

This magazine was published in 2008 by Burma Center Prague, o.p.s..

coordination and layout: Christoph Amthor; translators and editors: Gwendolyn Albert, Dagmar Bečková, Radim Burkoň, Veronika Hanušová, Michal Malysa, Dr. Jaromír Máša, Lucie Rozmánková, Reena Sattar and Daniela Winová

This project was financially supported by the Czech Ministry of Foreign Affairs. Implementation relied largely on members, friends and volunteers of Burma Center Prague.

All texts in this publication are copyright protected and may not be reproduced without prior written permission by the respective authors.

Internet

info@burma-center.org
www.burma-center.org

Postal Address

Burma Center Prague o.p.s., Jarešova 10,
14900 Prague, Czech Republic

မြန်မာ့အဖွဲ့အစည်း၊ ပရာဟာမြို့